

ΚΩΝΙΤΣΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΩΝΙΤΣΗΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1967
ΑΡΙΘ. 59 ΕΤΟΣ ΣΤ'

KONITSA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Έκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν «Ο ΑΩΟΣ»

ΓΡΑΦΕΙΑ: Βύσσης καὶ Καΐρη 2 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐσωτερικοῦ : Δρ. 100 — Κοινοτήτων : Δρχ. 150 — Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 8
Διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Κονίτσης δρχ. 75

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν δ «Ἀῶος»: Ι. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Πρόεδρος, ΚΩΝ. ΤΣΙΛΗΣ Ἀντιπρόεδρος, ΑΛ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ Γ. Γραμματεὺς, Δ. ΜΗΛΙΓΚΟΣ Ταμίας, ΜΕΡ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗ, ΔΗΜ. ΤΣΑΝΟΣ, ΑΝΝΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ Σύμβουλοι.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ

Υλης: ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τυπογραφείου: Κ. Ἀθανασίου, Ἀριστοφάνους 9 — Περιστέρι

Ἀνταποκριτής ἐν Κονίτσῃ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἀντιπρόπος ἐν Ἰωαννίνοις: ΑΡ. ΠΥΡΡΟΣ δικηγόρος, δδὸς Μπότσαρη τηλ. 654

» ἐν Θεσσαλονίκη: Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ Ιατρός, δδὸς Ἰκτίνου 4, τηλ. 78.949

Ἐμβάσματα: ΔΗΜ. ΜΗΛΙΓΚΟΝ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 83 (Τομεὺς 702)

Άλληλογραφία: Ι. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Αλ. Σούτσου 5 — Ἀθῆναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ	:	Ἄποκρηάτικο δέντρο στὴν Κόνιτσα
ΓΙΑΝΝΗ Λ.—	:	Ἀρωματικὰ φυτὰ καὶ ἄλλες ὁρειν. καλλιέργειες
ΣΥΝΤΑΞΗ	:	Σημειώματα
ΕΥΑ ΒΛΑΜΗ	:	‘Ο Σκελετόβραχος
Ν. ΤΣΑΚΑ	:	Ἱστορία τοῦ Συνδέσμου τῶν Κονιτσιωτῶν
Χ. ΣΚΑΝΔΑΛΗ	:	Δημ. Σαμαρᾶς
ΣΥΝΤΑΞΗΣ	:	Σημειωματάριο Πνευμ. Ἐνημερώσεως
ΕΥΡ. ΣΟΥΡΛΑ	:	Ε. Μπόγκα: Τὰ γλωσσικὰ ίδιώματα
Α ΕΥΘΥΜΙΟΥ	:	Νέα ἀπ' τὴν Πατρίδα

Άρωματικά φυτά καὶ ἄλλες ὄρεινές καλλιέργειες

ΓΙΑΝΝΗ Λ.

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν Γκρενόμπλ, πρὸς τὶς Κάννες καὶ τὴν Νίκαια, στὴ Γαλλία, ἀκολουθώντας τὴν Ναπολεόντειο ὁδό, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀπότομα καταρράχια τῶν "Άλπεων Μαριτίμ, συναντᾶς ἐδῶ καὶ κεῖ κατασπαρμένα, σ' ἀπίθανες πλαγιές, μικρὰ χωριά, ἢ ἀκόμα καὶ μικροὺς συνοικισμούς, ποὺ σ' ἀφίνουν ἔκθαμπο, ἀπὸ τὰ ὕδραια τους σπίτια, τὸ πολιτισμὸν καὶ τὸν πλοῦτο τους. Καὶ διερωτᾶσαι, ποὺ διφείλεται αὐτῇ ἡ εὔμάρεια καὶ πῶς δρῆκαν τὸν τρόπο, οἱ ἀγθρωποι αὐτοὶ νὰ ζοῦν μὲ δλες τὶς συγχρόνες ἀγέσεις, πάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ δικά μας κι ἵσως σ' ὥρισμένες μεριές νὰ φαίνονται καὶ πιὸ ἄγονα.

Μιὰ πρόχειρη ἔξεταση το θέματος, σοῦ δίνει ἀμέσως τὴν ἀπάντηση. Ή κυριώτερη ἀσχολία τῶν ἀγθρώπων αὐτῶν εἶναι ἡ καλλιέργεια τῆς λεβάντας καὶ τῶν ποικιλιῶν της, στὶς φηλότερες περιοχές (στὰ ἀσθεστολιθικὰ πετρώματα ὅψους ἀπὸ 500 — 1700 μ. πάνω ἀπ' τὴν θάλασσα) καὶ στὶς κάπως χαμηλότερες, διαφόρων ἄλλων φυτῶν (ὅπως φραμπουάζ, μαύρων φραγκοστάφυλων κλπ.), ποὺ αὐτὰ τὰ ἴδια ἡ τὰ προϊόντα τους χρησιμοποιοῦνται σὰν πρώτη ὅλη σὲ γεωργικὲς βιομηχανίες καὶ κυρίως σὲ βιομηχανίες ἀρωματοποιίας ποὺ ἀκμάζουν, ἀπὸ δύο καὶ περισσότερους αἰώνες στὸ Γκράς, τὴν πόλη ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἐμπορικὸ καὶ βιομηχανικὸ κέντρο τῆς περιοχῆς. Ή καλλιέργεια τῆς λεβάντας ποὺ ἀρχισε παλιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἄγονες πλαγιές, ἐπεξετάθηκε τὸ τελευταῖο καιρό, λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ εἰσοδήματος ποὺ ἀφηγε καὶ στὰ πιὸ γόνιμα χωράφια τῆς περιοχῆς. Καὶ γίνεται σὲ συγδυασμὸν καὶ μὲ μελισσοκομία, (τὸ μέλι ἀπ' τὶς περιοχές δπου ὑπάρχει λεβάντα θεωρεῖται ἀνώτερο ἀπ' τὸ μέλι δπου ὑπάρχει θυμάρι). Κατὰ κύριο λόγο, ἡ καλλιέργεια γίνεται ἀπὸ ἀγρότες ἴδιοκτῆτες τῶν φυτειῶν. Δέν λείπουν δημως οἱ περιπτώσεις δπου ἡ καλλιέργεια γίνεται ἀπὸ ἀγρότες — ἐργάτες σὲ φυτεῖες ποὺ ἀνήκουν στὶς μεγάλες ἑταιρίες ἀρωματοποιίας. Μιὰ φυτεία λεβάντας, διαφέρει πολὺ λίγο ἀπὸ ἓνα ἄγριο χωράφι ἡ πλαγιὰ βουνοῦ μὲ θυμάρια. Ή λεβάντα θέλει πολὺ λίγο περιποίηση, σπανίως πότισμα καὶ μπορεῖ νὰ φυτευθῇ καὶ στὶς πιὸ ἀπόκρυμνες πλαγιές, ἐκεῖ ποὺ ἀποκλείεται νὰ φυτευθῇ διτιδήποτε ἄλλο. Ή ἀπόσταξη τῆς λεβάντας — ἀπ' τὴν ὄποια δγαίνει τὸ θαυμάσιο ἄρωμα — γίνεται ἐπὶ τόπου, ἀπὸ εἰδικὰ συνεργεῖα τῶν ἑταιριῶν ἀρωματοποιίας, ποὺ μεταβαίνουν ἀπὸ περιοχὴ σὲ περιοχὴ μ' ἓνα ἀμβικα (καζάνι ἀποστάξεως), τὸν δποῖον σύρουν ἀλογα ἡ καὶ αὐτοκίνητο ἀναλόγως.

Στὴν Ἑλλάδα, ἀρχισε κι' ὅλας νὰ γίνεται ἓνα πείραμα στὴν περιοχὴ τῆς Τριπόλεως ἀπὸ τὴν ἑταιρία Βιορύλ Α.Ε. κι' δλες οἱ ἄγονες πλαγιές τῶν βουνῶν φυτεύονται μὲ λεβάντα. Τὴν καλλιέργεια ἐνὸς στρέμματος μὲ λεβάντα, τὴν ἀσφαλίζει — τιμὴ ἀσφαλείας — ἡ ἑταιρία αὐτῇ μὲ δραχμὲς 900, κατ' ἔτος. Πράγμα

= ΣΗΜΕΙΩΣΗΔΑ =

Στὸν καιρὸν ποὺ περνᾶμε, πρέπει ὅλοι μας ν' ἀντιληφτοῦμε, κι' ἵδιαίτερα ὅσοι παῖζουν κάποιο ρόλο, εἴτε στὴ διοικητικὴ μηχανή, εἴτε στὴν αὐτοδιοίκηση, πώς γιὰ νὰ ΣΩΣΟΥΜΕ τὴν Κόνιτσα, θὰ πρέπει νὰ ἐπιχειρήσουμε κάτι πολὺ ΤΟΛΜΗΡΟ, κάτι πολὺ ΓΕΝΝΑΙΟ.

Μὲ γκρίνιες, μὲ μικροφαγωμάρες, «γιατὶ ὅχι ἔγῳ ἀλλὰ ἔσύ» καὶ μὲ μικροπὸ λιγτικάτικες ἀντιθέσεις, ὅχι μόνο δὲν κάνουμε τίποτα, ἀλλ' ἀντίθετα ἀφίνομε τὸν καιρὸν νὰ περνᾷ, καὶ τὴν πόλην νὰ ἐγκαταλείπεται καὶ νὰ ἐρειπώνεται, ὥστου θαρθῆ μιὰ μέρα ποὺ θᾶναι ἀργὰ νὰ τὴ συγκρατήσουμε ἀπὸ τὸ βέβαιο ἔξαφα νισμό. Πρέπει ν' ἀντιληφθοῦμε πώς εἶναι

νέτοιο τὸ κῦμα τῆς μεταγάστευσης, ἐστερικῆς κι' ἔξωτερικῆς, τέτοια ἡ διάθεση τῆς φυγῆς ἀνάμεσα σ' δλους μας, ὡστε, ἀν ὅχι οἱ μεγάλοι, οἱ μικροί — τὰ παιδιά μας, εἶναι σχεδὸν σίγουρο πώς θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Κόνιτσα, γιὰ νὰ πέσουν μόναι τους ἀδοήθητα μὲ τὰ κόμπλεξ τοῦ ἐπαρχιώτη, μέσα σὲ κάποια μεγαλούπολη, τραγικὲς μονάδες μιᾶς ἀκαταγόμαστης σὲ ἀντιανθρώπινα στοιχεῖα κοινωγίας, χωρὶς καμμὰ βαθειὰ χαρά, σὲ ξερριζωμένοι, ποὺ θὰ χτυπιοῦνται γυχτούμερα γιὰ νὰ γαντζωθοῦν στὴ ζωὴ, ὅφει στάμενοι πάσης φύσεως ἔξευτελισμούς ἐγγίζοντας πολλὲς φορὲς τὰ ὅρια τῆς ἀλητείας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ ἀπογοητεύσεις, ἀπὸ ἀδιαφορία, ἀπὸ ἔλλειψη προσποθέσεων οἱ ὅποιες τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι ἡ ἐλαστικότητα ἥθικῆς καὶ χαρακτῆρα.

Κι' ἡ ἐγκατάλειψη τῆς Κόνιτσας, ἀπὸ τοὺς νέους ἀνθρώπους, σημαίνει τελεία

ποὺ σημαίνει, ἀν κρίνῃ κανένας κι' ἀπὸ τὰ εὔρωπαϊκὰ πρότυπα, πώς τὸ εἰσόδημα τῆς λεβάντας κατὰ στρέμμα μπορεῖ νὰ φτάσῃ καὶ στὸ διπλάσιο. Κι' αὐτὸν χωρὶς νὰ χρειάζεται οὕτε κόπος πολύς, οὕτε πολλοὶ ἀνθρώποι. Εἶναι ἔτσι δὲ τὰ πράγματα, ποὺ θὰ μποροῦσε ἡ καλλιέργεια τῆς Λεβάντας νὰ γίνεται στὴν ἐπαρχία Κονίτσης καὶ τὸ ἐργοστάσιο τελικῆς ἐπεξεργασίας νὰ δρίσκεται στὴν Πελοπόννησο. Φυσικά, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ καλλιέργεια τῆς Λεβάντας — ποὺ ἀποδίδει μετὰ τὸ δεύτερο χρόνο — θὰ χρειασθῇ θασικὰ νὰ ἔξασφαλισθῇ πειραιματικὴ προσπάθεια στὴν πρώτη φάση, συνεργασία μὲ κάποιο ἐργοστάσιο ἀρωματοποιίας καὶ χρηματοδότηση τῆς φύτεξῆς της. Τὸ ἴδιο χρειάζεται καὶ γιὰ τὴν καλλιέργεια φραμπουάζ καὶ μαύρων φραγκοστάφυλλων, (ἀπ' αὐτὰ δγαίνει χυμὸς γιὰ τὴ ζαχαροπλαστικὴ καὶ τὴν ἀρωματοποιία), ποὺ ἀπὸ τὶς μέχρι σήμερα πειραιματικὲς καλλιέργειας τῆς ἑταιρίας Βιορύλ φάνηκε δτὶ εύδοκιμοῦ στὰ δρεινὰ ἐδάφη τῆς Έλλάδος. (Πελοπόννησο). Βέβαια ἀπ' τὶς φραμπουάζ καὶ τὰ φραγκοστάφυλα, τὸ εἰσόδημα κατὰ στρέμμα, εἶναι πολὺ μεγαλύτερο (6.000 — 8.000 δρχ.) καὶ ἡ καλλιέργειά των στὴν περιοχὴ τῆς Κόνιτσας θὰ παρουσιάζει πολὺ μεγάλο ἐγδιαφέρον. Στὸ σημερινό μας ἀρθροποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἔγδειξη στιχισμοῦ τῶν κατοίκων τῶν δρεινῶν χώρων πρὸς τὶς δρεινὲς βιομηχανικὲς καλλιέργειες, δὲν ἔξαντλεῖται τὸ θέμα τῶν ἀρωματικῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀλλων καλλιέργειῶν βιομηχανικῶν πρώτων υλῶν. Τὸ θέμα αὐτὸν εἶναι πολύπλοκο καὶ ἐκτεταμένο καὶ θὰ μποροῦσε μὲ μιὰ συστηματικὴ προσπάθεια τῶν γεωπόνων μας, τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης καὶ τοῦ ΕΤΒΑ, ἀκόμια καὶ τῶν ἵδιωτῶν βιομηχάνων, νὰ λύσῃ κατὰ τρόπο σίγουρο τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῶν δρεινῶν περιοχῶν μας.

καὶ παῦλα. Καὶ δὲ γομίζω πώς θὰ ὑπάρχει Κονιτσιώτης, σήμερα ποὺ ἐπιθυμεῖς ἔγα τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπιθυμεῖς νὰ χωριστῇ ἀπὸ τὰ παιδιά του. Νὰ τὰ αἰσθάνεται ξερριζωμένα, ἐγκαταλειμένα, κάθε μέρα περιτριγυρισμένα ἀπὸ χιλιάδες κινδύνους. Καὶ νὰ βλέπῃ τὴν Κόνιτσα, χωρὶς τὴν παραμικρότερη ζωὴ, μιὰ ἐτοιμοθάνατη πολιτεία.

‘Απλῶς γομίζω, πώς δὲν τὸ ἔχουμε κάνει συγείδηση. Δὲν βλέπουμε τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔρχεται. Καὶ κολακευόμεν στε νὰ πιστεύουμε, ἢ πώς «ὅτι βλέπουμε στὴ γειτονιά μας δὲν θὰ ἔρθῃ καὶ στὴ γωνιά μας», ἢ πώς θὰ «βροῦν τὰ παιδιά μας καλύτερη τύχη παραπέρα». Γελιού μαστε. Καὶ δυστυχῶς τὸ γέλασμά μας αὐτό, ὅσο περγάει ὁ καιρὸς τόσο και παίρνει μιὰ τραγικότητα ιστορική. Καὶ δὲν παίρνουμε κατάλληλα μέτρα, δὲν παραμερίζουμε τὶς «προσκαιρικὲς» ἀντιθέσεις μας, τὰ «φιλότιμά μας» ποὺ θὰ εἶχαν θέση κάποιους ἄλλους καιρούς, μεγαλύτερης χρονικῆς ἀνεσης, τότε δηλαδὴ ποὺ ἡ ζωὴ κυλοῦσε μὲ τὸν ἀραμπά, γιὰ νὰ δοῦμε τὶ πρέπει νὰ κάνουμε, πώς θὰ ἀναχαιτίσουμε τὸ κῦμα ποὺ ἔρχεται μὲ ἀστρική ταχύτητα κι’ ὥκεάνεια δύναμη. Ἀπορρίπτουμε ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ, ὅπως πληροφορούμαστε, προτάσεις ποὺ μᾶς γίνωνται γιὰ τὴν δελτίωση τῆς Κόνιτσας, τὴν ἴδρυση Λαογραφικοῦ Μουσείου, τὴν ἴδρυση Ξενῶνα καὶ Λέσχης. Καὶ τοπικῆς μουσικῆς μπάντας. Προβάλλοντας προφάσεις, ποὺ στηρίζονται στὴν «ἀκατανόητη» σκέψη ὅτι τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ τὰ κάνουν, εἶναι «αἰώνια», ενῶ εἶναι περισσότερο ἀπὸ βέβαιο, πώς δλοι μας κάποτε θὰ λεῖψουμε καὶ τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ μείνῃ, αὐτό, ποὺ ἔχουμε καθῆκον νὰ φροντίσουμε νὰ μείνῃ, εἶναι ἡ Κόνιτσα. Σὰν πολιτεία μὲ μέλλον. Μὲ ἐλπίδες ἀνάπτυξης Ἡ πολιτεία ποὺ θὰ συγκρατήσῃ τὰ παιδιά της. Ἡ πολιτεία ποὺ θὰ κάνῃ νὰ εἴμαστε περήφανοι γιαυτήν. Ποὺ θὰ μᾶς ἐπαναφέρει δλους ἀπὸ τὴν ξενητεία. Ποὺ θὰ μᾶς δώσῃ κουράγιο νὰ δουλέψουμε γιαυτήν. Νὰ κάνουμε πάνω σ’ αὐτήν υλικές καὶ ἡθικές ἐπενδύσεις, πιστεύοντας ὅτι τὸ μέλλον εἶναι μαζύ της κι’ δτι μαζύ της

θ’ ἀποτρέψουμε τὴ μοῖρα τῆς δικῆς μας ἔξουθένωσης μεσ’ τὴν ἀνθρωποφάγο μεγαλούπολη καὶ τῆς δικῆς της καταστροφῆς.

Συμπέρασμα:

Εἶναι ἀνάγκη νὰ δοῦμε τὰ πράγματα, πιὸ πρακτικά. Ν’ ἀνασκουμποθοῦμε ὅλως μας. Νὰ κυτάξουμε ἀπὸ ποιά μεριά θὰ πάρουμε δοήθεια. Δὲν ἔχουν σημασία τὰ πρόσωπα. Σημασία ἔχει τὸ ἔργο ποὺ θὰ γίνη καὶ θὰ μείνῃ στὴν Κόνιτσα γιὰ πάντα. Νὰ βάλουμε ἔνα μικρὸ πρόγραμμα, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὸ προγματοποιήσουμε μέσα στὸ 1967. Καὶ νὰ καλέσουμε νὰ βοηθήσουν ὅλες οἱ δργανώσεις ποὺ ἔνδικ φέρονται γιὰ τὴν Κόνιτσα. Ὁ Σύνδεσμος Κονιτσιωτῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἀδελφότης Κονιτσιωτῶν Ἰωαννίνων, Ἡ Εταιρία Ἡπειρωτικῶν Μελετῶν καὶ τὸ παράρτημά της στὴν Κόνιτσα, οἱ Ὀργανώσεις τῆς Ἐπαρχίας κ.λ.π.

Εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος ἐμπλουτισμοῦ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν τῆς Ελλάδος μὲ εὔγενη εἰδη ἰχθύων ἐρρίφθησαν γόνοι πεστρόφων εἰς τὰς κάτωθι περιοχάς.

Ποταμοί: Βοϊδομάτης (30.000 γόνοι) Καλαμᾶς (20.000), Ἀραχθος (20.000). Ἀλιάκμων (30.000) παραπόταμοι Νέστου (90.000).

Λίμναι: Τριχωνὶς (100.000) Ἀμέρα κία (30.000), Βόλη (50.000), Λίμνη ΔΕΗ Ἄγρα (30.000).

Ἐπὶ πλέον δὲ ἔχορηγήθησαν εἰς ἵδιωτας πεστροφοκαλλιεργειτὰς τῶν περιφερειῶν Ἰωαννίνων, Λεβαδείας καὶ Τρικάλων 500.000 μικραὶ πέστροφαι διὰ τεχνικὴν ἐκτροφήν.

Ἐπετράπη, ἐπίσης, ὑπὸ τῆς διευθύνσεως ἀλιείας τοῦ ὑπουργείου Βιομηχανίας ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἰχθυογεννητικοῦ σαθμοῦ Λούρου ὑπὸ ἐνδιαφερομένων ἱδιωτῶν, διὰ τὴν ἐκκόλαψιν ὧῶν πεστροφῶν εἰσαχθησομένων ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ.

Ἐγ τῷ μεταξὺ τὸ ὑπουργείον Βιομηχανίας δι’ ἐγκυριάτου πρὸς τοὺς περιφερειακοὺς ἐπόπτας ἀλιείας, δίδει: ὁδηγίας πρὸς ἐνημέρωσιν ἐνδιαφερομένων ἱδιωτῶν ποὺ πράκειται νὰ προμηθευθοῦν ἰχθύδια πέστροφας.

‘Ο ΣΚΕΛΕΤΟΒΡΑΧΟΣ

Τῆς ΕΥΑΣ ΒΛΑΜΗ

Η Εύα Βλάμη, είναι άναμφισβήτητα μιά ώριμη πεζογράφος με χαρακτηριστικά νεοελληνικό άρητορητο ύφος περιωπής, με άπλη και μεστή φραση, με ένέργεια είκονων, με συγκρατημένη συγκίνηση, με άνθρωπις βαθύτερη, που την κάμουν νὰ θεωρεῖται σὰν μιὰ σύγχρονη «αλχασσική» τῶν γραμμάτων μας. Πρωτοπαρουσιάστηκε στὰ γράμματα τὸ 1947 μὲ τὸ Βιβλίο τῆς «Γαλαξεῖδι ἡ μοῖρα μιᾶς νυκτικῆς πολιτείας». Τὸ 1949 ἔβγαλε τὸ «Σκελετόβραχος» ποὺ πῆρε καὶ τὸ βραβεῖο τῶν Δώδεκα. Τὸ 1958 παρουσίασε τὸ «Τὰ δνειρα τῆς Λγγέλικας» καὶ τὸ 1963 τὸ «Στὸν ἀργαλειδ τοῦ φεγγαριοῦ». Τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω, είναι ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ «Σκελετόβραχο».

Τί τὰ θέλεις. Μπορεῖ νὰ σὲ προίκισε ἡ φύση μὲ τὰ πιὸ μεγάλα χαρίσματα ποὺ στο λίζουνε τὴ λιγόζωη μοίρα τ’ ἀνθρώπου. Νὰ σοῦδωσε τὴν όμορφιά, καλοχτενίζοντας τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὴ θωριά σου, νὰ σοῦδωσε τὴν παληκαριά, ποὺ ξέρει νὰ κορφώνει τὴ ζωὴ στὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς, νὰ σοῦδωσε τὸ πνέμα τ’ ἀστραφτερό, ποὺ σπαθίζει τὰ βάθη καὶ τὰ μάκρη τ’ ἀνόρατου, ίδια ἀστραπὴ ποὺ φλογοζώνει τὸ χάος. Μπορεῖ νὰ σοῦσταξε στὴν ψυχὴ κάτι ἀπὸ τὴν ἀχτίδα τῆς Αγάπης ἀπ’ δπου κρέμουνται τὰ σύμπαντα μέσα στὴν ἄβυσσο καὶ κάνει τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς μας αἰώνες. Μπορεῖ νὰ σοῦδωσε τὸ μυστικὸ τοῦ δημιουργοῦ, ποὺ φέρνει ἀπὸ κόσμους ἀνέγνωρους τ’ ἀξετίμητα δῶρα π’ ἀλαφρώνουνε κι ἀνεβάζουμε τὴν ψυχὴ σὲ γάμους ἀγγελικοὺς μὲ τὸν ἥλιο, «Ολα μπορεῖ νὰ σου τάδωσε καὶ χωριστὰ καὶ μαζωμένα. Μ’ ἀνίσως δὲν εἶχες τὴ στόχαση νὰ στήσεις τ’ ἀφτί σου ν’ ἀγουγκραστεῖς τὸ κάλεσμα τῶν Καιρῶν, ἀλλοί σου κι ἐσένα. Λασπώνεις τὴ μοίρα σου καὶ σκοτεινιάζουμε τὰ δῶρα σου τὰ θεϊκά, καθὼς

οἱ θεωρίες ποὺ γυρίζουνε τ’ ἀντικέφαλο στὸ φῶς θαμπωμένες...

Ἐκλεινε δι Αἰώνας τοῦ Χεριοῦ κι ἄνοιγε δι Αἰώνας τῆς Μηχανῆς, ἄνοιγε δι αἰώνας τῆς ὑποταγῆς τῆς φύσης στὸν Ἀνθρωπὸ κι ἔκλεινε δι αἰώνας τῆς ὑποταγῆς τ’ Ἀνθρώπου στὴ φύση. Τὸ μέταλλο ποὺ μάκραινε ἵσαμε τότες, μιὰ δυὸ δρυγιές τὸ χέρι τ’ ἀνθρώπου, ἔπαιρνε τώρα δική του ζωὴ καὶ γρόθιζε τὰ σπλάχνα τοῦ κόσμου. Σιδερένια τὰ χέρια, σιδερένια τὰ πόδια, σιδερένια τὰ στήθια, σιδερένιες οἱ κεφαλές, δλούθε τὸ σίδερο καὶ τοῦ σίδερου τὰ σμίγματα, δι μπροῦντζος, τὸ μαντέμι, τὸ ψτάλι. Ἀνέβαινε μέσα στὸ σύθαιμπο τοῦ Αἰώνα τὸ τέρας ἡ σιδέρινη Μηχανή, κατακυρεῖε τοὺς δρόμους τῆς γῆς, ριχνόνταν στὶς θάλασσες, ἀνέβαινε τὰ βουνὰ καὶ θθωροῦσε κατὰ τ’ ἀψήλου πῶς ν’ ἀφεντέψει καὶ τὸν ἀγέρα. «Ενα ἀλαργινὸ βουητό, σὰν νὰ σέρνουν ταν ἀλυσες, πύκνωνε δλοένα σὲ μιὰ δαιμονικὴ μουσική, χτύποι σφυριῶν καὶ διπλοσφύριγμα τροχῶν, κι ἔρχουνταν, ἔρχουνταν, βίδες βίδες, ρόδες ρόδες, ἀξόνια, κλειδιὰ καὶ μοχλοὶ ἔδη χουνταν, ἔρχουνταν, σβουροκοπούσαν κι ἀγκο μαχούσανε μέσ στοὺς καπνούς καὶ πύκνωνε τ’ ἀγκομαχητὸ καὶ γύριζε σὲ τραφούδι θριαμβικὸ μέσα σὲ κρότους, ποδόβολο μεταλλικὸ καὶ χλαπαταγή, σὰ νὰ χτυπούσανε τὶς ἀσπίδες γιγάντοι, Ἐτούτο τὸ τέρας μάκραινε τὸ χέρι τ’ ἀνθρώπου, καὶ μέσα στὰ μάκρη καὶ μέσα στὸ χρόνο. Τὰ μάκρη γίνονταν δρυγιές καὶ τὰ χρόνια στιγμούλες. Ἀνέβαινε βάρητα, γρυπούσε τὴ γῆς, θρυψάλιαζε βραχοσωρούς,

Γνωρίζομεγ εἰς ἀπαντας τοὺς φίλους ἀναγνώστας, οἵτινες μᾶς ἔζητησαν βιβλιογραφία ἐλληνικὴ περὶ τῆς ἰχθυοτροφίας εἰς τὰ ποτάμια καὶ δὴ περὶ τῆς παραγωγῆς πέστροφας, δτι τοιαύτη ἐλληνικὴ δὲν ὑπάρχει καὶ δτι δέον γὰ διευθυγθοῦν εἰς τὸν Ἰχθυογενετικὸ Σταθμὸ Λούρου, δόποιος θὰ τοὺς δόσῃ σχετικὰς ἐγγράφους ὁδηγίας.

πηλαλούσε καταπίνοντας τοὺς ἀνήφορους, περ νοῦσε τὶς θάλασσες, σφύριζε μανιασμένα κα τὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τ' ἀντιμετριόνταν. 'Ο κα πνὸς ποὺ ξερνούσε ἀπὸ τὰ ρουθούνια του σκέπταζε τὸν κόσμο τὸν παλιό, μαύριζε τὰ παλιὰ θεμελιώματα τῆς ζωῆς, ροκάνιζε τὴν ὅψη της κι ἄφηνε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ παλιὰ ν' ἀργοσαλεύουνε μέσα στὴν πήχτρα του, ἡσκιοφαντάσματα τυφλὰ ποὺ μὲ τὰ χέρια τεντωμένα ψάχνανε ποῦ νὰ σταθοῦνε...

'Ωστόσο σφιχτοδένεται ἡ καρδιὰ τ' ἀνθρώπου μὲ τὰ παλιὰ καὶ σκίζεται σὰν νὰ εἶναι νὰ ξεκολλήσει, Δὲ στέργει νὰ τὸ πι στέψει πῶς πεθαίνουν κι ἐτοῦτα ἀπ' ἀρρώστεια κρυφή, σὰν ὅλα τοῦ κόσμου. Συνηθίσε σε στὴ λιγόχρονη ζήση του ἐλόγου του νὺ Σιαβαίνει κι οἱ ὅμοιοι του καὶ νὰ στέκουν τὰ πράγματα ἀπὸ πάππου σὲ πάππο κι ἀπ' ἀγγόνι σ? ἀγγόνι τὰ ἴδια, νὰ τάχει ἀντρίμια καὶ στηλοπάτια τῆς δικῆς του ζωῆς, νὰ ὑφαίνει τὴν ψυχή του μαζί τους. Τὰ ποτίζει μὲ τὸν ίδρωτα του, τοὺς δίνει τὴ μυρουδιὰ τῆς δικῆς του ἀνασεμιᾶς, τὰ γρικὰ τοὺς ιμιλᾶ, κι ἔκεινα γρικοῦνε τ' ἀφέντη τους τὴ φωνή, τὸ μάτι παίρνει τὸ χρῶμα τους καὶ τ' ἀποζητᾶ, ἡ καρδιά του παίρνει τὸ χτύπο τῆς ικραυγῆς τους ζωῆς καὶ συναγρικιέται μαζί τους. 'Απὸ τὸν "Αδη" κάτου κι ἡ ψηχή του ἀναρωτᾶ δι' αὐτά, ἀν στέκουν ἀκόμα οἱ ἀργαλιοί κι οἱ ἔκκλησιές, ἀν οἱ γυναῖκες φαίνουνε καθὼς τὰ χρόνια τὰ παλιὰ κι ἀν οἱ παπάδες λειτουργῶνε σὰν πρώτα. Τ' ἀφησε, ὑπαικουτερὸς στὴ μοίρα του πῶς ἐλόγου του εἰν' ὁ διαβατικὸς καὶ πῶς ἔκεινα χαίρουνται ἀπάνου, στὸ φῶς τὸ λαχταριστό, τὴ ζωὴ τῶν καινούργιων ἀνθρώπων. Μὰ ἐτοῦτα, σὰν εναι νὰ πεθάνουνε, ἀξιώνουνε νὰ πάρουν καὶ τὸν ἀνθρωπὸ μαζί τους. 'Αδράχνουνται ἀπὸ τὴν καρδιά του μὲ χέρια χίλιων λογιῶ, τὸν τυλίγουν μὲ δίχτυα γλυκά, τὸν τραβοῦνε στὴν ἄβυσσο τράγουδῶντας του: Ζῆσε μας γιὰ ζήσεις μαζί μας, 'Εδῶ βουκώνει ἡ ψυχή, δὲ δέχεται τὴν καταφρόνεσή τους καὶ τὸ χαιμό, καὶ παίρνει νὰ τὰ διαφεύτεψει. Σὰν ἀντράς ζώνεις τὴ μέση σου κι ἀνασκουμπώνεσαι γιὰ τὸν ἀγώνα. Τὴν ὄρα ἐτούτη εἶναι ποὺ ἀκούγεται τὸ κάλεσμα τῶν καιρῶν, μὰ μὲσ ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ τὰ παρακαλετὰ τῶν παλιῶν, πῶς νὰ τ' ἀκούσεις; Στυλώνεις τ' ἀνάριμά σου μπροστὰ στὸ

κύμα τὸ γιγαντικὸ τῆς ζωῆς, ἐκεῖνο κατάστηθα σὲ βαρᾶ, σὲ συνεπαίρνει μὲ τὰ παλιά, σὲ σβουρίζει γιὰ λίγο μεσούρανα καὶ σὲ ποντίζει τοῦ βάθου...

Ζῆσε μας γιὰ νὰ ζήσεις μαζί μας... οὐρλιάζανε στὶς καρδιὲς τὰ παλιά, κι ὁ αἱώνας τῆς μηχανῆς ἀνεβαίνει ὀρθοστήθωτο κύμα. Οἱ ρόδες κερδίζουν σὲ γληγοράδα καὶ δύναμη, σ' ὅλους τοὺς δρόμους μπαίνουν τῆς ζωῆς, ξεποτίζουν δλοῦθε τὸν χεροδούλη. 'Ο σιδερόδρομος παίρνει δικούς του τοὺς δρόμους τῆς στεριάς, τὰ βαπτόρια συνερίζουνε σὲ μεγαλωσύνη καὶ γληγοράδα, κερδίζουν τὶς θάλασσες κι ἐνώνουνε μὲ μερῶνε ταξίδια τὰ πιὸ μακρυνὰ λιμάνια τοῦ κόσμου. 'Ο ἥλε χτρισμὸς, δύναμη τῶν πραμάτων μυστηριακή ἐρχάμενη ἀπὸ τὴν πρώτη γέννα τοῦ κόσμου, ἀνάβει τὸ νύχτιο φῶς, κυριεύει τὶς μηχανές, ρίχνει μέσα στὸ ἀπειρο τὴ φωνὴ καὶ τὴν περιζώνει τὸν κόσμο μὲ σύρματα μηνυτικά, ματαδέχεται, πασκίζει νὰ μιλήσει μὲ τὰ αστέρια, Τώρα ἡ Μηχανὴ διαβαίνει μέσα στὰ βάθη τῶν θαλασσῶν κι ἀνεβαίνει πιὸ πάνου κι ἀπὸ τὰ σύγνεφα τ' οὐρανοῦ γυρίζει κι ἐτούτη πλώρη γιὰ τοὺς ἀνέγνωρους ἀστρακόσμους. Ζῆσε μας γιὰ νὰ ζήσεις μαζί μας, οὐρλιάζουνε τὰ παλιὰ κι ὁ Αἰώνας τῆς Μηχανῆς ἀνεβαίνει μ' ἐπίπεδα τώρα στὰ πόδια φτερὰ καὶ μὲ κεραίες μυστηριακὲς στὸ κεφάλι. Πολύπλευρα μηχανήματα βλέπουν στὰ διαστήματα, φῶτα γιγαντικὰ σπαθίζουν τὰ χάρη τῶν οὐρανῶν, κύματα μυστηριακὰ δονούντοὺς αἰθέρες, σώματα μεταλλικὰ ποὺ ξερνούνε φωτιές ἀρμενίζουν ἀνάμεσα στ' ἀστρα, κι ἦδύναμη τιτανική, ἡ δύναμη ποὺ ξακόντισε τοὺς ἥλιους στὸ στερέωμα, ξεπετιέται ἀπὸ τὸ κομμάτι τὴν πέτρα... Ζῆσε μας γιὰ νὰ ζήσεις μαζί μας, οὐρλιάζουνε τὰ παλιὰ κι ὁ Αἰώνας τῆς Μηχανῆς ἀνεβαίνει κρατώντας στὰ χέρια τὸν "Ηλιο.

... Ποῦ πᾶς καραβάκι μὲ τ' ἀσπρα πανιὰ καὶ μάχεσαι, καρυδότσουφλο μέσα στὰ πέλαγα, τὸν καινούργιο Αἰώνα;

'Ο Σικελετόβραχος ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, παράλυτος ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτου, Τὸν εἴχανε βγάλει στὴ Λισμόνα κι ἐκεῖ ἔνας Ρωμιὸς ἀπὸ φαμίλια ναυτική, γνώριμός του, ἔδειχνε εἴκοσι καὶ πάνου χρόνια γερασμένος

τὸν πῆρε σπίτι του, τόνε σύντρεξε, τοῦ στάθηκε φίλος πονετικὸς καὶ πάσκισε νὰ τὸ γιατροκομίσει. Μὰ τὰ νεῦρα τῶν ποδοφριῶν του εἶχανε σκοινιάσει γιὰ καλὰ καὶ γιατρεμὲ δὲ θᾶπαιρνε ὅσο ζοῦσε. Παράλυτος θάμενε ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτου, κούρδουλο μονάτο. *Ετσι τὸν φόρτωσε σ' ἕνα βαπόρι φραντζέ ζικό, ποὺ τραβεύσε γιὰ τὴ Μαρσίλια καὶ τοῦδωσε καὶ τὸ γυιό του, παληκάρι εἴκοσι χρονῶ, ποὺ πήγαινε γιὰ τὴ σκολὴ τῶν μη χανικῶνε τῶν βαποριῶν νὰ τὸν φορτώσει ἀπὸ κεῖ σ' ἄλλο ποὺ θᾶπιανε στὴν Ἐλλάδα. Τὸ παληκάρι τοῦ στάθηκε ἵσαμε τὴ Μαρσίλια, *Ἐκεὶ, στὸν τόπο ποὺ τὸν ξεπροβοδίσαν ἀλ λοτινὰ σὰ Θεό, κανεὶς δὲν πήγε νὰ τὸν δεῖ ἀγκαλά, κι οἱ ἐφημερίδες γράψανε τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ του. *Ἐνας μονάχα γέρος ναυτικὸς τὸν βρῆκε καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι μὲ δάκρυα, βάζοντά του στὴ χούφτα δυὸ χρυσᾶ ποὺ δὲ Σκελετόβραχος ἔνιωσε πὼς εἴταν ἀπὸ τὴ ρεμούλα τὴν ἀλλοτεσινὴ καὶ κράτησε, γιὰ θύμηση, τὸ ἔνα. *Ἀπὸ κεῖ τὸν δάλανε σ' ἄλλο Ιταλιάνικο, ποὺ τραβεύσε γιὰ τὴν Πόλη, κι εἶχε νὰ πιάσει στὴν Πάτρα. Καμιὰ δεκαριὰ βαπόρια σταυρώσανε στὸ ταξίδι τους, ποὺ πάγαιναν, ἄλλα ποὺ ἔρχονταν, χώρια τὰ ὅσα συναπαντούσανε στὰ λιμάνια ποὺ πιάνανε, ἄλλα ἀραμένα, ἄλλα νὰ φτάνουνε κι ἄλλα νὰ σαλπάρουν. Τὸν καιρὸ ποὺ ἐτούπος ταξίδευε γιὰ τὴν ἄκρια τῆς γῆς, ἀπ' δλα τὰ λιμάνια τῆς Εύρωπης τὰ βαπόρια γλυστρούσαν ἔνα στὴ θάλασσα καὶ κυριεύσαν τοὺς δρόμους της ἀναγελώντας καὶ τὸ ταξίδι τους, τ' ἀδικοπαγαιμένο του παιδὶ καὶ τοὺς συντρόφους του τοὺς θαλασσοπνιγμένους, ποὺ τοὺς πῆρε στὴν ἄκρια τῆς γῆς καὶ τοὺς ἔπνιξε, λησμονημένος ἀπὸ τὴν ὥρα κιόλας ποὺ ξεκινήσαν.,.

Στὴν Πάτρα, κανεὶς ἀπὸ τοὺς τόσους πρωματευτάδες καὶ ναῦτες, δὲν ἦρθε νὰ τόνε δῆ κι δὲ Σκελετόβραχος ἀπὸ καρδιᾶς τους γνώριμους, καραβούρηδες, καπετανέους, φχαριστούσε γιὰ τοῦτο. *Οχι πὼς σκιαζόντανε καὶ κανένανε, τὸ χρέος του εἶχε κάνει τοὺς δὲν ἔφταιγε ἀτός του ἀν γλύτωσε μά καὶ δὲν ἤθελε κανενοῦ τὴ λύπη. Τὴν δλλη μέρα ἔφευγε ἡ σκούμα τοῦ καπετάν Μαθιοῦ γιὰ τὸ Γαλαξεῖδι κι εἶπανε νὰ τὸν πάρουν. Τὸν δάλανε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τὸν φέρανε στὴν πολιτεία.

Μαῦρα εἶχαν κρεμάσει στὰ παραθύρια τὰ χαροκαμένα ἀρχοντικὰ μαῦρα, κι οἱ χαροκόμενες φτωχονοικοκυρὲς στὰ πορτόνια. *Ἐρημο τὸ λιμάνι, ψυχὴ δὲν εἶδε δὲ Σκελετό βραχος σὰν τὸ βγαλαν οἱ ναῦτες σὲ μιὰ κουβέρτα στὸ μῶλο, Μονόχα ἡ Ρήνη τὸν πρόσμενε, μαυροντυμένη καὶ πικροχαμογελοῦσα. Θαρρεῖς καὶ βαρὺ θανατικὸ εἶχε χτὺ πήσει τὴν πολιτεία καὶ τὴν ρήμαξε, λὲς κι εἴτανε λωβιασμένος καὶ τρέμανε καὶ νὰ τὸν ἀντικρύσουν. Κλειστὰ τ' ἀρχοντικά, τὰ σπίτια, τὰ καφενεῖα, οἱ ἐκκλησίες κι ὁ κόσμος τραβηγμένος σὰν καὶ τὸ χιώτο του ἀκόμα ιὰ μόλευε.., Πήραν τὸ δρόμο οἱ ναῦτες μὲ τὴ Ρήνη μπροστά, κόψανε μέσα τοὺς ταρσανάδες τῆς Ἀγορᾶς, δρασκελίσαν τὸ ποταμάκι κι ἀνηφορίσανε στὴ βραχουριά, κρατώντας στὰ χέρια τὸ Σκελετόβραχο, πούχε κλείσει τὰ μάτια νὰ μὴ βλέπει καὶ νὰ μὴ θυμάται, κουφάρι σωστό, μ' δλο ποὺ δὲν τούχε βγεῖ ἡ ψυχὴ του. Μὰ δὲν εἶχαν πρωφτάσει καλὰ καλὰ ἡ Ρήνη μὲ τὴν ψυχοπόδα νὰ τὸν ξαπλώσουνε τὸ ναυαγισμένο κορμὸ πάνου στὸ καλοστρωμένο κρεββάτι του, δτον ἀκοήστηκε ἀπὸ κάτου ἀλαλητό, ποὺ φούσκωνε καὶ σύγκλυζε τὴν κάμαρα ἀγάλι ἀγάλι. Πρόβαλε ἡ Ρήνη στὸ παραθύρι τῆς λάτρας καὶ τί νὰ δεῖ.. ποταμὸς ἡ πολιτεία ἀνηφόριζε, μπροστὰ οἱ μαυροντυμένες γυναῖκες, ποὺ σὰν τὶς λάμιες τραβούσανε τὰ ξέπλεκα μαλλιά τους καὶ μοιρολογούσανε τὰ χαμένα κορμιά, καὶ πίσω οἱ ἀντρες, νέοι, γέροι, παιδιά, κάνοντας σὰν ξεφρενιασμένοι. Γιὰ μια στιγμὴ ἡ Ρήνη ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὶς χούφτες της, μὰ σὰν καὶ νάνιωσε ἔτεύ τη τὴν ὥρα τὴν κινητούσανε τὸ χρέος της, τι νάχτηκε, ἀτσαλώθηκε κι ἔτρεξε στὸ προσκροφάλι τοῦ παράλυτου, ποὺ μὲ τὰ μάτια τὴν ἀναρωτοῦσε. Πριχοῦ τοῦ ξηγήσει, ἀκούστηκανε τὰ χουγιάσματα κι οἱ φωνές: Κρεμάλα, κρεμάλα τοῦ Γιούδα, ποὺ πῆρε στὸ λαιμό του τόσες ψυχές.. *Ἐκαμε νὰ μιλήσει δὲ Σκελετόβραχος, μ' ἀντὶς γιὰ λόγια ἔνας δόγγος τοῦ βγῆκε ἀπ' τὰ χεῖλια, *Ο ξαγριωμένος ντουνιάς εἶχε φτάσει πιὰ κάτου, ἔζωνε τὸ γονικὸ κι ἔβαζε χέρι στὸ ξεμαντάλωτο περιτονί. *Η Ρήνη μπήκε μπροστὰ στὸ κρεββάτι τοῦ δαντρα της καὶ πρόσμενε τώρα νὰ δῆ τὸν ἀφηνιασμένο λαὸ νὰ μένη στὸ σπίτι.

Μὲ φάσκελα καὶ δρισιές οἱ δικοί άδυ

Η Ιστορία τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν Ἀώος

Τοῦ κ. Ν. ΤΣΑΚΑ

“Ολα τὰ ἔτη ἔχουν καὶ τὰς εὐτυχεῖς ἥ
μέρας των. Εγθυμοῦμαι καλῶς τὸν Ιανουάριον τοῦ 1928 ὅταν μίαν ἡμέραν μὲν ἐπει-

χαμένων ἀνεβαίνωνε τὴν πέτρινη σκάλα καὶ παίρνωνε φόρα νὰ γκρεμίσουν τὴν ξυλένια μεσόπορτα, ποὺ πρόφτασε ἡ Ἀντριανὴ νὰ τὴ σφιχταμπαρώσει, σὰν εἴδανε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγει ἀπὸ μοναχή της καὶ νὰ προβαίνει ἡ Δροσούλα ντυμένη στὰ νυφιάτικά της. Ο κόσμος στάθηκε σαστισμένος, μὰ κείη δεξιῶντας τοὺς λεμοναθοὺς στὰ ξέπλεκα μαλακιά της:

—Καλῶς δρίσατε, τοὺς φώναξε γελαστά, ἥρθατε σίγουρα στὸ γάμο μου μὲ τὸ Νικόλα,...

... Οἱ χαροκοιμένες σταματήσανε νὰ φωνασκοῦν, τὰ ὄρφανεμένα παιδιά νὰ ρυάζουν ται, οἱ ἄντρες χαμηλώσανε τ' ἀψηλωμένα χέρια τους καὶ θεωρούσανε τὴ δυστυχισμένη κοπέλα. Μέσα στὸν τρελαμὸ τῆς ἑτούτη, ἴδιο φάντασμα, μὲ γέλια καὶ καλολογήματα, βγῆκε ὅξου στὸ χαγιάτι καὶ τραβώντας ἔνων ἔνων ἀπὸ τὸ χέρι, σώνει καὶ καλά, ἥθελε νὰ τὸν μπάστει νὰ δεῖ τὰ στεφανώματά της.

—Καπετάν Ζαχαριά, κόπιασε πρῶτος ἐσύ, ποὺ δὲ γυιός σου εἶναι γκαρδιακὸς τοῦ Νικόλα, καὶ σὺ καπετάν Ἀρμύρα, ποὺ ἔχεις τὸ Γιωργή σου μονάκριβο καὶ σὺ κυρὰ Βασιλική καὶ σύ, κυρὰ Βιολέττα. Κοπιάστε δλοι, νὰ δεῖτε τὰ στεφανώματα, δπου νᾶναι εὰν βγῆ κι δὲ Νικόλας...

“Ἐνα βῆμα ἔκανε ἡ τρελλὴ ἡμέρα, ἐνα βῆμα ἔκανε δὲ λαὸς πίσω,..” Εκείνη πλωσε τὰ χέρια νὰ τοὺς τραβήξει μὲ τὸ ζόρι στὸ γάμο της, κι ἔκεινοι τραβιοῦνταν ἀνατριχισμένοι. “Ἐτσι μπροστοπατώντας ἡ Δροσούλα καὶ πιστοπατώντας δὲ ντουνιάς, κατεβήκανε τὰ πέτρινα σκαλιά ἀγάλι ἀγάλι. Σὰν εἴδε ποὺ δλοι βουβοὶ καὶ τραμαγμένοι κατεβαίνωνε πισωπατώντας τὴν βραχουριά, καπελιὰ ἀπορημένη, στάθηκε στὴν ξώπορτα

σκέφθησαν νεαροὶ τότε Κονιτσιώται μὲν πικεφαλῆς τὸν ἐπίσης γεωρὸν κ. Χαρίλαον Παπᾶν. Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ἦτο γὰρ μοῦ

κάρφωσε τὰ μάτια της στὸ πέλαγο, ὕστερα κάθησε στὸ κατώφλι καὶ μὲ τὴ γλυκειά τῆς φωνὴ πῆρε σ' ἔνα χαρούμενο σκοπό νὰ λέει:

“Ἐλα γαμπρέ, καὶ μὴν ἀργεῖς
κι ἥρθαν οἱ καλεσμένοι
καὶ τὰ λαλούμενα βαροῦν
κι ἡ νύφη σὲ προσμένει...

Δυὸ χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ κείνη τὴ φοιβερὴ μέρα... Ο Σκελετόβραχος ρέβει πότε στὸ κρεβάτι καὶ πότε στὴ μεγάλη ναυτική του καθίστρα. Μήτε ἔνας φίλος ἀπὸ μιὰν ἀλάκερη πολίτεια δὲν τοῦ ἀπόμεινε, μάνη ἡ γυναίκα του τὸν παραιστέκει μὲν ἀπαρόμοιαστη πίστη καὶ κολωσύνη. Σὰν καὶ νὰ μὴν εἴχε χάσει τὸ σπλάχνο της ἀπὸ τὴ δική του ἀλαλιά, στέκεται πλάι του σὰ μάνα. Ποτὲς ἔκεινος δὲν εἴδε νὰ κυλήσει τὸ δάκρυ της, μήτε τὸ χαμογέλιο νὰ τῆς λείψει ἀπό τὰ χείλια. “Απὸ τὴν αὔγη ἵσαμε τὸ βράδυ μαζί του; Τὸν πλένει, τὸν ντύνει, τὸν ταγίζει, τὸν συντροφεύει, τὸν στυλώνει, σὰν νᾶναι βρεφούδι. Κι ἀκόμα γιὰ δικό του χατήρι καὶ τῆς ἀμοιρῆς Δροσούλας τὸ καταδέχεται, κρυφὰ τοῦ Σκελετόβραχου ν' ἀπλώνει τὸ χέρι της στὸν καπετάν Γιάννακα, νὰ τὴ βοηθάει, γιὰ τὴ θυγατέρα του, ποὺ μήτε μὲ τὸ μαλακὸ μήτε μὲ τὸ ἀγριό στέργει νὰ γυρίσει στὸ ἀρχοντικό της. “Εδῶ μονάχα, στὸ γονικὸ τοῦ Νικόλα, τὸ σαλεμένο λογικὸ της βρίσκει τὴ χαρά...

Σωστὸ στοιχεῖδ τοῦ σπιτιοῦ, δλημερὶς ἀνοίγει τὰ σεντούκια, διπλώνει, ματαδιπλῶτριγυρίζει μέσα στὶς ἀψηλοτάβανες κάμαρες νει τὰ προικιά της, στολίζεται καὶ κάθε σούρουπο κατεβαίνει στὸ ἀκροθαλάσσοι ντυμένη τὰ δλόστηρα καὶ προσμένει νὰ δεῖ, ἔκει, νὰ καβαντζάρει τὸ Κεντρί, τὸ τρισμέγαλο μπάφκο μὲ τὰ κολαμποζαρισμένα πανιά, ποὺ μεταφέρνει τὸν καλδ της,

φαγερώσουν τὴν ἐπιθυμίαν ἴδρυσεως Σωματείου τῶν ἐν Ἀθήναις Κονιτσιωτῶν. Ἡ πρότασίς των μὲ εὗρεν πολὺ πρόθυμον καὶ σύμφωνον. Μετὰ τινας ἡμέρας συνετάξαμεν τὸ Καταστατικὸν τὸ δόποιον ἐστάλη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον πρὸς ἔγκρισιν. Σκοπὸς κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Σωματείου ἦτο «ἡ προστασία τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς Κονίτσης, ἡ ἡθικὴ ὑποστήριξις Κονιτσιωτῶν δεομένων τοιαύτην καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἀλληλεγγύης μεταξὺ αὐτῶν». Τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν καλέσαμεν Γ., Συγέλευσιν τῶν ἐν Ἀθήναις Κονιτσιωτῶν εἰς μίαν αἱθουσαν τοῦ τότε λειτουργοῦντος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ., Σταύρου Εενοδοχείου βρού «Σπλέντιτ», Κατ' αὐτήν, παμψηφεὶ ἐδόθη εἰς τὸ Σωματεῖον δ τίτλος «ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΟΝΙΤΣΙΩΤΩΝ δ ἌΩΟΣ». Ἁνεκηρύχθη ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου δ συμπολίτης μας μακαρίτης Π. Μπάκας καὶ ἀκολούθως ἔξελέγη τὸ πρῶτον Δ. Συμβούλιον ἀπὸ τοὺς χυρίους: Ν. ΤΣΑΚΑΜ. ΦΛΩΡΟΝ, Ν. ΤΣΙΝΑΒΑΛΟΝ, Μ. ΜΠΑΚΑΝ, Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΝ, Β. ΒΙΡΒΙΛΗΝ καὶ Γ. ΜΗΛΙΟΝ,

Ἐπὶ 8ετίαν περίπου τὸ ἄνω Δ. Συμβούλιον ἐπετέλεσε πολλὰ ὑπὲρ τῆς Κονίτσης. Ε τῶν πρώτων ἐσόδων ἐπίπλωσεν γραφεῖον, τὸ δόποιον παρεχωρήθη, ἀνευ ἀμοιβῆς, ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Εενοδοχείου, ἵνα πίνακα δωρητῶν καὶ εὑρεγετῶν τοῦ Συνδέσμου μας τὸν δόποιον, ἐντὸς δλίγων μηνῶν ἐκόσμησαν τὰ δγόματα Ν. ΤΣΑΚΑΣ, Μ. ΦΛΩΡΟΣ, Μ. ΜΠΑΚΑΣ. ΑΧ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ, Β. ΠΡΑΒΑΤΖΗΣ, Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ, Ν. ΚΟΡΔΑΣ κ. ξ. Κατὰ τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἔορτὰς Χριστουγέννων καὶ Μ. Πάσχα ἐμβάζομεν 3—4 χιλιάδες δραχμῶν ἵνα διὰ χειρὸς τοῦ τότε Μητροπολίτου μας ἀημνήστου Ἰωάννου Βασιλικοῦ ἢ τοῦ κ. Ἀλ. Φλώρου διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἀπόρους Κονίτσης ἴδρυσαμεν, τὴν μετά τινα ἔτη διαλυθείσαν ἐπαγγελματικὴν σχολὴν θηλέων, ἐτοποθετήσαμεν τὸ ἥδη ὑπάρχον Ἡρῶν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων Κονιτσιωτῶν μὲ ἀνθρακοποιούντων καὶ σιδηροῦν κιγκλίδωμα π.ρ.ι.ξ αὐτοῦ, ἐτοποθετήσαμεν εἰς ἀρχετές βρύσες ἐντὸς τῆς πόλεως μαρμαρίνας λεοντοκεφαλᾶς, ἐπιτροπὴ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀείμηνη

τον διδάσκαλόν μας Ν. Παπακώσταν διένειμεν εἰς ὅπόρους τὰ σταλέντα ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου μας 5.000 κιλὰ σιμιγδάλι ἐκ δωρεᾶς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ πατριώτου μας κ. Ν. Κορδᾶ καὶ πλεῖστα ἀλλα τὰ ὅποια χάριν συντομίας παραλείπω. Ἔως ἐδῶ τὰ ἔτη ἦσαν εὐλογημένα παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Μετὰ ταῦτα εἰσεχώρησαν διαιώνιος Κονιτσιώτικος ἐγωισμὸς «γιατί σύ καὶ δχι ἐγώ»—«τί εἰσαι σὺ καὶ τί εἰμαι ἐγώ», καὶ τότε δ Σύνδεσμός μας ὡς ἀγυρούν ἀλωγίου διεσκορπίσθη καὶ ἔκτοτε παρῆλθον πολλὰ ἔτη ἐν σιωπῇ καὶ ἀδραγείσας ὡς τὰ ἔτη τῶν ισχυῶν ἀγελάδων. Παρῆλθον καὶ αὐτὰ καὶ μὲ τὴν δοκίμειαν τοῦ Θεοῦ ἥλθον πάλιν τὰ εὔτυχη ἔτη τῶν παχέων ἀγελάδων κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Τῇλθεν δ Δεκέμβριος τοῦ 1961 δπου συγῆλθεν ἡ πρώτη Γ. Συγέλευσις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Μπάγκειον» μὲ σκοπὸν τὴν ἀγασύστασιν τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν δ «Ἄωος» καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Κόνιτσα». Κατὰ τὴν συγέλευσιν ταύτη, ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμος Πρόεδρος δ ἀντιστράτηγον κ. Κ. Θ. Δόδας, ὡσαύτως ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμος Σύμβουλος καὶ ἀξιότερης πόλεως Κονίτσης δ κ. Ν. Τσάκας. Ακολούθως ἐγένετο φηφοφορία πρὸς ἀνάδειξιν Δ. Συμβουλίου τὸ δόποιον κατηρτισθη:

Τάκης Παπαδημούλης Πρόεδρος, Κλεάνθης Πατέρας ἀντιπρόεδρος, Ἰωάν. Λυκεπερόπουλος Γεν. Γραμματεύς, Γ. Δόδας Ταμίας, Θ. Ζώης εἰδικός Γραμματεύς, Π. Δόδας καὶ Δ. Μηλίγκος Σύμβουλοι.

Ο ἐγθουσιασμὸς δλων διὰ τὴν ἀνασύστασιν τοῦ Συνδέσμου καὶ χυρίων δ: τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Κόνιτσα», ἥ το διανευ προηγουμένου. Δυστυχῶς ἡ χαρά καὶ δ ἐγθουσιασμὸς δὲν ἐκράτησαν περιτοτερον τῶν δύο ἢ τριῶν ἔτῶν καὶ κατόπιν ἐπεκράτησεν ἀδιαφορία καὶ οὐδεμίχεις δραστηριότητος ἐκτὸς τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ καὶ αὐτὸς κάπως ἀτάκτως καὶ καθυστερημένως. Αἰτία καὶ πάλιν δ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἀλληλοδυσαρέσκεια μεταξύ μας. Εἰς τοῦτο βεβαίως διετέλεσε κατά τι καὶ ἡ διαρκής δισθένεια τοῦ προέδρου, δ δόποιος ὑπεχρεώθη κατ' ἐπανάλη-

Δημήτριος Ιωάννου Σαμαρᾶς ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΑΡΜΑΤΩΝ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΗ

Τι ἀγάπησε καθένας στὴν ἐπίγεια ζωὴ του καὶ τί μίσησε, τὸ δείχνει ἔκεκάθαρα στὴν τελευταία του θέληση, τὴν διαθήκη, σὰν βέβαια κάνει τέτοιο γραπτό.

Γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ διαθήκη δὲν κατευθύνει μόνο ἡ νόηση, περισσότερο ἐνεργεῖ τὸ συγαίσθημα ἡ ψυχή.

Οἱ ἀνθρώποι συγήθως γράφουν τὶς διαθῆκες τους καὶ κάνουν τὶς κληροδοσίες βλέποντας μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας τῶν κατάμπροστα στὸ θάνατο. Ὁ "Ελληνας καὶ ἴδιατερα ὁ Ἡπειρώτης — μᾶς μιλοῦν τὰ πολλὰ παραδείγματα — γράφει τὴν τελευταία του θέληση ἐμπνευσμένος ἀπὸ

Ἐκεῖνον ποὺ «διῆλθεν εὐεργετῶν» τὴν ζωὴν του καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὸν τόπο του, ὅπου εἶδε τὸ πρῶτο φῶς, ἐπιθυμῶντας τὴν προκοπὴ τῆς πατρίδας του. Καὶ σὰν κινητήρια δύναμη γιὰ τὴν προκοπή, θεωρεῖ δ. "Ελληνας εὐεργέτης τὴν παιδεία. Γι' αὐτὸν καὶ οἱ κληροδοσίες τοῦ "Ελληνα καὶ πρὸ παντῶν τοῦ Ἡπειρώτη, γίνονται στὰ σχολεῖα.

'Απ' τὴν γραμμὴν αὐτὴν ποὺ χάραψαν καὶ ἀκολουθοῦν οἱ Ἡπειρώτες εὐεργέτες, δὲν ἦταν δυνατὸν γὰρ ξεφύγη καὶ δ. Δημήτριος Ιωάννου Σαμαρᾶς ἢ Σαμαρόπουλος δ. εὐεργέτης Ἄρμάτων Κογίτσης.

ψιν νὰ μεταβῇ καὶ εἰς τὸ ἔξωτερικόν.

Σὺν Θεῷ ;φθάσαμεν εἰς τὴν 22 Ιανουαρίου 1967 κατὰ τὴν δύοιαν τὸ Διοικητ. Συμβούλιον ἐλογοδότησεν καὶ λάχολούθως ἔξελέγει γέον συμβούλιον ἐκ τῶν κ.κ. Ι. Λυμπερόπουλου ὡς προέδρου, Ὁρ. Μανθούλη ἀντιπροέδρου, Δ. Μηλίγκου ταμίου Ἀλ. Λαμπρίδη Γ. Γραμματέως, Κ. Τσίλη καὶ Μ. Ἀδαμαντίδου Συμβούλων.

Καὶ τώρα; Χαρᾶς Εὐαγγέλια.

Ἡ ἐκλογὴ αὕτη τιμᾶ τὰ μέλη τῆς Γ. Συγελεύσεως διότι πράγματι ἔξελεξαν τοὺς ἀρίστους οἱ δύοιοι ὑπὸ τὴν δεξιῶν Προεδρείαν τοῦ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστου καὶ δξίου Προέδρου κ. Λυμπερόπουλου, θὰ ἐπιτελέσουν δ.τι καλὸν διὰ τὴν ἀγαπημένην μας Κόγιτσαν. Ἡταν καὶ ρὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Σύνδεσμόν μαζεύον αἷμα διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν κ.κ. Λαμπρίδη Τσίλη καὶ Τσάνου. Οἱ Κύριοι οἱ τοι Συνεργαζόμενοι μὲ τὸν πρόεδρ. κ. Λυμπερόπουλον καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ κάμουν θαύματα.

Ο κ. Λυμπερόπουλος εἶναι δοκιμασμένης ἀξίας καὶ θὰ διαπρέψῃ εἶμαι βέβαιος ώς Πρόεδρος. Νομίζω δτι οὐδέποτε ηὗρεν ἐφαρμογὴν τὸ ρητὸν «δ κατάλληλος ἐν θρωποῖς εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν».

Πιστεύω καὶ μαζί μου θὰ συμφωνοῦν ἔλα τὰ μέλη δτι δ. κ. Λυμπερόπουλος δὲν θὰ φεισθῇ κόπων καὶ δαπανῶν καὶ δὲν θὰ καμφθῇ πρὸ ἐμποδίων καὶ θὰ παραμερίσῃ συκοφαντικὰς διαθέσεις ἀν υπάρχουν τοιαῦται. Διὰ τῆς γνωστῆς δραστηριότητος του θὰ προαγάγη τὰ τοῦ Συνδέσμου καὶ θὰ ἀφήσῃ ισχυρὰ ἵχνη τῆς προεδρίας του.

Τελειώνων τὰς διὰ τοῦ Συνδέσμου μας σκέψεις μου παρακαλῶ τὸν Θεόν μας νὰ φωτίσῃ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου μας καὶ ἔνα ἔκαστον μέλος αὐτοῦ χωρίστα διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ πρὸς τὴν γεννέτειράν μας καθῆκον τους.

Συγχαίρω δλους ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τοὺς Κογίτσιώτικους χαιρετισμούς μου.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1959 ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν δὲ Σαμαρᾶς, ποὺ χρόνια βρίσκου ταν στὴν ξενητιὰ καὶ πέθανε στὸ νοσοκο μεῖο «Ἐὐαγγελισμὸς» στὴν Ἀθήνα, γιατὶ ὑπόφερε ἀπὸ σοβαρὴ ἀρρώστεια, ἡ δποία κι' ἀπ' δταν ἦταν στὴν Ἀμερικὴ τὸν Βα σάνιζε.

Πέθανε καὶ τάφηκε σὰν ἀγνωστος κι ἀφανῆς Ἡπειρώτης, σὰν «Ἀμερικάνος» ποὺ λέμε. Ἡ ἔκπληξη δμως φυλάγονταν... Σὰν ἀνοίχτηκε ἡ διαθήκη του, τότε τότε ἀστραψε καὶ βρόντησε καὶ σκόρπισε ἡ δσμή του. «Ἐνα χαρτάκι, ποὺ ἦρθε στ' Ἀρματα κι ἔγραψε ὅτι πέθανε κάποιος Σαμαρᾶς καὶ τὴν περιουσία του τὴν ἀφη σε στὸ χωριό, γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ἔφερε στὴ θύμηση τῶν παλιῶν κατοίκων τὸν φτωχὸ Μῆτρο, τὸ παιδί του σαμαρᾶ Γιάννη Σγούρου καὶ τῆς Χάιδως, ποὺ πο λὺ μικρὸ ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό.

Ο Δ. Σαμαρᾶς γεννήθηκε στὰ 1893 στ' Ἀρματα ἡ Ἀρμάτοβο, δμως λέγονταν τὸ χωριὸ τότε. Εἶναι γραμμένος στὰ πα λιὰ χαρτιὰ τῆς κοινότητας. Σγούρος ἦταν τὸ πρῶτο του ἐπώνυμο — καὶ εἶναι πολ λοὶ Σγουραῖοι στὸ χωριό — ἀλλὰ ἀπ' τὴν τέχνη του δ πατέρας του πῆρε καὶ τὸ ἐνομα Σαμαρᾶς. Εἶχε καὶ ἔνα ἀκόμη ἀδερφὸ τὸν Λεωνίδα ποὺ πέθανε τὸ 1963. Ἐπίσης δύο ἀδερφὲς τὴν Ἰωάννα Μπρα ρακοῦ καὶ τὴν Μαρία Στούπη ζοῦγε.

Οταν μικρὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό μὲ τὰ ἀδέρφια του καὶ τὸν πατέρα του ἔγκυ ταστάθηκε στὴν Κομοτινή ἔκει μὲ ἄλλους χωριανούς του Ἀρματοβίτες. Στὴν Κο μοτινή τέλειωσε τὸ πρῶτο σχολεῖο καὶ στὴ Θεσσαλονίκη τὸ Γυμνάσιο.

Στὴν Καβάλα τὸν βρίσκουμε νὰ ἔργν ζεται σὲ νεαρὴ σχετικὰ ἥλικια δμως μᾶς πληροφόρησε δ φίλος του δ παιδικὸς καὶ συνομήλικός του γέροντας Ἀδάμος Παπα ψικολάου. Σ' αὐτὴ τὴν ἥλικα καὶ σ' αὐτὸ τὸ χρόνο στὴν Καβάλα τότε ἀκόμη δ Σα μαρᾶς, ἔκανε κάτι ποὺ φανερώνει τὸ χα ραχτήρα του καὶ τὶς ἀλτρου·στικές του τάσεις. Ἰδρυσε μαζὶ μὲ ἄλλους συντοπί τες του, ποὺ ἦταν ἔκει, Σωματεῖο Ἀρματο διτῶν ποὺ σκοπὸν εἶχε τὴν μὲ κάθε τρόπῳ οικήθεια στὸ χωριό.

Νεώτατο τὸν τράδηξε ἡ Ἀμερικὴ δπως τὰ περισσότερα Ἡπειρωτόπουλα. Περὶ πλανήθηκε στὶς Ἐγωμένες Πολιτεῖες. Δι κέμασε πικρὲς ἀνέχειες ἀπαγοητεύσεις. «Ἐκαμε διάφορες δουλειὲς ὡσπου ἔπιασ μὲ καλὴ δουλειὰ σὲ μιὰ ἑταιρεία γαϊδ κτων στὴ Βάσιγκτων. Ἀργότερα ἀνοιξε δική του ἐπιχείρηση, ἀπ' τὴν δποία κέρ δισε πολλά. Βοήθησε ἀπὸ ἔκει πολὺ τὸ ἀδέρφια του.

Οσο δμως περγοῦσαν τὰ χρόνια τόσα δυγάμων δ πόθος δ καφτερὸς γὰ ταν γυρίση στὴν Ἑλλάδα. Ἡ υγεία του ποὺ κλονίστηκε συντόμευσε τὸ χρόνο του γυρὶ σμοῦ καὶ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1959 γύρισε στὴν Ἑλλάδα ἀρρωστος. Ἀλλὰ ἔνα χρόνι πρὶν ἔρθη στὴν Ἑλλάδα, στὶς 10 Ιουλίου 1958 ἔγραψε τὴ διαθήκη του, τὴν τελευ ταία του θέληση. Καὶ δὲν διαφέρει αὐτὴ διόλου ἀπ' ἔκεινες δλων τῶν εὐεργετῶν, τῶν πολυαγαπημένων τέκνω τῆς Ἑλλᾶ δας. Νὰ τὸ ἀπόσπασμα τῆς διαθήκης, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει:

«Ἐγὼ δ Δημήτριος Σαμαρᾶς κάτοικος Ούάσιγκτων... δηλῶ ὅτι ἡ τελευταία μου θέλησις καὶ κληροδοσία ἔχει ως ἀκολού θως: ...» Αρθρον 8ον (ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει)

»Ολα τὰ λοιπά, ὑπόλοιπον καὶ ἐναπό μενον ἐκ τῆς περιουσίας μεν ἀκινήτου προσωπικῆς ἡ μικτῆς δπουδήποτε κειμέ γης καὶ εἴτε τώρα ἀποκτηθείσης ὑπὸ ἐμοῦ εἴτε μεταγενεστέρως, παραχωρῶ καὶ κλή δοδοτῷ εἰς τὸ χωρίον Ἀρματα Κόνιτσας τὸ καθαρὸν εἰσόδημα ἐκ ταύτης θὰ χρησι ἀγορὰν βιβλίων, γραφικῆς ὑλῆς ἔκπαδει μοποῖται ὑπὸ τοῦ Ἐπιτροπικοῦ διὰ τὴν τικῶν βοηθημάτων καὶ σχολικῶν εἰδῶν οἰασδήποτε φυσεως, θεωρούμενα δεδικτι λημένος ἀναγκαῖα ἡ βοηθητικὰ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παίδων του Σχολείου Ἀρ μάτων....»

Ἐτσι ἔγραψε στὶς 10 Ιουλίου 1958 στὴ Βάσιγκτων μυστικὰ δέδαια. Καὶ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1959 δγῆκε ἡ ψυχὴ του — ἡ ποτισμένη μὲ ἀνθρωπιὰ ψυχὴ — ἀπὸ τὸ κατάκοπο καὶ ἀρρωστημένο σῶμα του ἐδψ στὴν Ἑλληνικὴ γῆ.

Πέντε χρόνια ἀργότερα, τὸ 1964, οἱ μαθητὲς του σχολείου Ἀρμάτων γεύτηκαν

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ—ΘΕΑΤΡΟ ΣΙΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στὸ Ἱγστοῦτο «Γκαΐτε» (Φειδίου 14) δηνοὶς ἔκθεσις «Καραγκιόζη» στὴν ὅποικ μετέχουν οἱ πιὸ γνωστοὶ Καραγκιοζοπαὶ κτεῖς τῆς Ἀθήνας, Ἀβράμ, Μάνθος Ἀθηναῖος, Νίκος Ζάνος, Σπύρος Κούραζος, Σπύρος Καράμπελας, Παναγιώτης Μιχόκουλος, Δημήτριος Μόλλας, Γεώργιος καὶ Χρήστος Χαρίσημος. Ἡ ἔκθεση, ποὺ περιλαμβάνει φιγούρες, σκηνικὰ καὶ ἀφίσες ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ Ελληνικοῦ Θεάτρου Σκιῶν, ἔχει σὰν σκοπὸν νὰ δώσῃ μιὰ εἰκόνα τῶν προσπαθειῶν ποὺ καταβάλλονται γιὰ νὰ διατηρηθῇ ζωγραφία αὐτὸν τὸ Λαϊκὸ Θέατρο.

Στὰ ἐγκαίνια τῆς έκθεσεως μίλησε ὁ καραγκιοζοπαίκτης Δ. Μόλλας, ὁ ὅποιος εἶπε:

Τὸ Θέατρο Σκιῶν, ὁ Καραγκιόζης μας

(γεύονται καὶ θὰ γεύωνται) τὴν πρώτη έσση ἀπὸ τὸν τίμιο ἰδρυτα τοῦ εὐεργέτη Δημητρίου Σεμπάτη, παίρνοντας τοὺς εἰκους, ὅπως δρίζει ἡ διαθήκη, τοῦ κατατίθεμένου ποσοῦ τῶν 1800.000 δρχ. περίπου.

Τὸ σχολεῖο τὸν ἀνακήρυξε εὐεργέτη. Κάθε χρόνο στὶς 30 Γενάρη — γιορτὴ τριῶν Ἰεραρχῶν — τοῦ κάνει μνημόσυνο. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ τοῦ κάνει καὶ μνημεῖο στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου, ὅπου καὶ θὰ το ποθετύθοιν τὰ δεστὰ του, ποὺ εὑρίσκονται καὶ φυλάγονται στὸ χωριό τὰ εἶχε φέρει τὸ 1963 δ ἀδελφός του Λεωνίδας.

Μικρὴ τιμὴ στὸ μεγάλο εὐεργέτη τοῦ χωριοῦ εἶναι τοῦτες οἱ λίγες γραμμές. Γιὰ τὴν εὐεργεσίαν ἡ δόξα δὲ τὸν στεφκνώση μὲ τὸ στεφάνι τοῦ φιλάνθρωπου, τοῦ εὐεργέτη τῶν συιτείων, φτιαγμένο ἀπὸ τὰ τε τεινὰ λουλούδια τοῦ Σιρδικα, ποτισμένα ἀπὸ τὰ παραποτάμια τοῦ Ἀώου.

Τὰ Ἀρισταῖς χαίρωνται γιὰ τὸ καὶ τὸ τοῦ Δ. Σεμπάτη Κόνιτσας δὲ καμαρώναι καὶ τὴν "Ππαίρος δὲ καυχίεται.

εἶναι ἡ πιὸ γνήσια μορφὴ λαϊκῆς τέχνης στὸν τόπο μας. Ἄφοδα μπορεῖς νὰ πῆσε πῶς εἶναι μιὰ συνισταμένη λαϊκὴ τέχνης, γιατὶ ἔχει στοχεῖα ἐκδηλωσης κάθε μορφῆς της, ἡ μάθησής της εἶναι παραδοσιακή (μάστορας καὶ τσιράκι) κι' εἶναι δὲ λόγος κι' ἡ εἰκόνα λαϊκή. Ἀκόμα καὶ νᾶλειπων οἱ τρεῖς πληροφορίες σὲ τρεῖς διαφορετικὲς ιστορικὲς περιόδους — ἀρχαιότητα, Βυζάντιο, αναγένηση — ποὺ συγκλίνουν γὰ νὰ ἔνισχύσουν τὴν Ἑλληνικότητα τῆς καταγωγῆς τοῦ Καραγκιόζη, ἀρκοῦσε αὐτὴ καὶ μόνη ἡ διοφάνερη συνέπεια τοῦ θεάματος μὲ τὴν παράδοση τοῦ τόπου καὶ ἡ ἔθνολογικὴ καὶ λαογραφικὴ συνάρτηση του, γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸν του ως «Ἐλληνικοῦ». Ἀκόμα καὶ ἡ πολύπλευρη σύστασή του ἔχει σαφῶς τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Τὸ Θέατρο Σκιῶν ἔχει βάση καθαρὰ ἀντιστικτικὴ — κληρονομιὰ ἀπὸ τὴν μυστηριακὴ καταγωγὴ ἡ κάθε του σχέση. Ἡ κάθε φιγούρα τοῦ Καραγκιόζη εἶναι προσωποποίηση μιᾶς ἔννοιας. Η ἐποχὴ ποὺ, κατὰ κανόνα, διαδραματίζονται οἱ παραστάσεις τοῦ Ελληνικοῦ Καραγκιόζη, εἰναι ἡ τουρκοκρατία. Ἀρχιτεκτονικὴ, διακασμητικὴ, πνεύμικη, λόγος, δλα φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ λαοῦ μας. Παρ' δλες δημοτικὲς φιλότιμες προσπάθειες ποιηγιναν μέχρι τώρα, δυστυχῶς δ Καραγκιόζης μαρτύρωνει.

Τὸ Πάσχα

Τὸ δράμα τοῦ Λόγ. Στρίνιπεργκ ἔρμη γεύουν ἡ "Αννα Συνοδεινοῦ, δ. Α. Κωτσόπουλος, δ. Λ. Καλλέργης, ἡ "Αννα Ρατοπούλου καὶ δ. Ν. Νανέρης. Σκηνοθεσία Λ. Καλλέργη. (Θέατρο Κεντρικόν).

Τὴν Σκιὰ

Τὸ δράμα τοῦ Νικοντέρμι παρουσιάζεται ἀπὸ τὸν Δημήτρη Μυράτ καὶ τὴν Βούλα

Ε. Μπόγκα: Τὰ γλωσσικὰ ἴδιώματα τῆς Ἡπείρου

Τοῦ κ. ΕΥΡ. ΣΟΥΡΛΑ

Αφοῦ διέσχισες τὴν Ἡπειρον μας πρὸς δλας τὰς κατευθύνσεις μὲ τὸ πλοιάριον τῆς Γλωσσικῆς ἔρεύνης, προσωριμίστηκες καὶ στὴν κοιλάδα τοῦ Ἀώου καὶ τοῦ Σαρανταπόρου, τῆς Ἰστορικῆς καὶ θρυλικῆς Ἐπαρχίας Κοιτσης.

Οταν παλαιότερον διέσχισε τὴν ἴστοριαν αὐτην Ἐπαρχία δ Γάλλος Πρόξενος τῆς Αύλης τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ — Πουκεβίλ ισχυρίστηκε στὸ ἔργον του η Ταξιδί στὴν Ἑλλάδα πώς «ούδαμον ἦκουσε λαλου μένην τὴν Ἑλληνικήν».

Η πλάνη αὐτὴ τοῦ φιλέλληνος Γαλά του προῆλθεν ἀπὸ τὰς πληροφορίας που ήντλησε οὗτος ἀπὸ ἕνα «Κουτσόβλαχον» ἐμπορού ἐκτελοῦντα ἐμπορικὰς ὑποθέσεις μεταξὺ Ἀλβανίας καὶ Βουκουρεστίου.

Κατὰ τὴν διαδρομὴν του αὐτὴν δ Πουκεβίλ ἀπὸ τῆς πόλεως Κοιτσης μέχρι καὶ γωρίου Χιονιάδων — στὶς υπόρροιες του Γράμμου, δὲν συγήντησε παρὰ 10 ἀτομά οἱ δὲ χωρικοὶ ἀπέφευγον νὰ πλησιάσουν

Ζουμπουλάκη. Μετέχουν ἡ Ν. Μουτούση, ὁ Β. Ἀγδρονίδης, δ Γ. Τζώρτζης. (Αθηνῶν).

Ἐντα Γκάμπλερ

Τὸ δρᾶμα τοῦ Ἐρρίκου Ἰψεν ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Ἐλσας Βεργῆ. Στοὺς κύριους ρόλους οἱ Νίκος Βασταρδῆς, Φοῖβος Ταξιάρχης, Α. Ποδηματᾶ, (Θέατρο Βεργῆ).

Ἡ συναναστροφὴ

Ἡ μεταπολεμικὴ ἀπιστία καὶ ἀπομόνωση ἐμπνέουν τὸ ἔργο αὐτὸν τῆς Λούλας Ἀναγγωστάκη, που παίζεται ἐναλλάξ μὲ τὸν «Μάκβεθ». Τὸ ἐρμηνεύουν ἡ Ε. Χατζῆ η Ρ. Μυράτ, δ Ζ. Τσάπελης, δ Στ. Βούκο

τὴν συνοδείαν του κατόπιν διαταγῆς που εἶχον λάβει ἀπὸ τοὺς συνοδεύοντας τὸν Πουκεβίλ Τουρκαλβαγούς οἵτινες εἶχον ρητὰς διαταγὰς ἀπὸ τὴν Αύλη τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, γὰρ παραστήσουν τὴν Ἐπαρχίαν Κονίτσης ὡς τμῆμα που ἐλαλεῖτο ἡ Ἀλβανίη.

Οταν λοιπὸν δ Πουκεβίλ ἔφθασε στὸν Χιονιάδες δ Κουτσόβλαχος ἐμπορος προσεπάθησε γὰρ παραστῆσει εἰς συνομιλία του μὲ τὸν Πουκεβίλ καὶ χωρία τινα τὴν Ἐπαρχίας Κοιτσης, ὡς ἀποικίας Ρουμανικὰς καὶ δτι κάποιο μάλιστα χωριό τὴν Ἐπαρχίας — τὸ Λούψικο — ἥτανε δπως ἀναγράφει δ Πουκεβίλ εἰς τὸ ταξίδιον του αὐτὸν μιὰ ἀποικία βλάχικη.

Καὶ τώρα ἀς προσφωνήσουν τὸν εὔγ. Αὐτὸν Γαλάτη μὲ λέξεις καὶ φράσεις ἀπὸ τὸ ίδιωματικὸν λεξιλόγιον τῆς Ἐπαρχίας που εἶναι ἀποθησαυρισμένες στὸ ἔργον του ἀπὸ τὸν ἐκ Βουρμπιάνης λόγιον Εὐθυμίου Αγαστάσιου.

αργύρη, Β. Ζαβιτσάνου, ἡ Ε. Ζαφηρείου, θίτες, δ Κ. Καστανᾶς, δΝ. Παπακωνσταντίγου. (Εθνικό Θέατρο).

Ο γυρισμὸς

Τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ πρωτοποριακοῦ Ἀγγλου συγγραφέα Χάρολντ Πίντερ ἔχει σὰν θέμα τὴν ἐπιστροφὴν στὸ πατρικό του σπίτι στὸ Λονδίνο ἐνδεκατηγορία Φιλοσοφίας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὴν Ἀμερικάνα γυναῖκα του καὶ τὶς πολύπλοκες σίκογενειακὲς σχέσεις που δημιουργοῦνται ἡ δραίγουν στὴν ἐπιφάνεια. Ἀξιόλογη ἡ ἐρμηνεία τῶν Ν. Βουτέρη, Ν. Χαραλάμπους, Μ. Κουγιουμτζῆ, καὶ Γ. Μόρτζου. (Θέατρο Τέχνης).

Καὶ ιδοῦ μερικὲς σπάνιες λέξεις ποὺ ἐπέτρεπον οἱ συνοδοὶ τοῦ Ἀλῆ γὰρ ἀκούσεις δ Φιλέλλην Γαλάτης Πουκεβίλ, δστις ἐπεσε θῦμα τῶν μηχανορραφιῶν τοῦ Σατράπου.

Εὐγενέστατε Γαλάται Μου — Πουκεβίλ,

1) Καλιόρες (χονδρὰ φέμματα) ήτανε αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε δ Κουτσούβλαχος πώς δὲν μιλάμε τάχα Ἑλληνική.

2) Κατ' ανέμου (κατὰ διαβόλου) γὰς πάει δ χοψοκέφαλος, κι' αὐτὸς καὶ ἡ Γενιά του.

3) Κωλοσθαρνίστηκε ώς τοὺς Χιονιάδες γιὰ νὰ ντερλικόσει (γὰς φάει καλὰ) δ Γκουλ απόδωρος.

4) Καραφάνταλο — γιὲμ ντὶπ — γιὰ ντὶπ ητανε αὐτὸς δ Κουτσούβλαχος

5) Μὲ μουντζουφλιές (μουντζες) θὰ τὸν ξεπροβοδούσανε οἱ Μπάμπες μας γιὰ τὰ μπανταξηλίκ α του.

6) Ξαναγούλιες (μικροπρέπειες) ήτανε οἱ κουβέντες αὐτὲς τοῦ Παληόβλαχου

7) Ξεγκλάναβος καὶ ισωστὸς κρεμανταλὰς ητανε δ μπεζεβένγκης στὴ μούρη του καὶ στὴ κορμοστασιά του.

8) Στυλιάρωμα ποὺ ηθελε δ χασούρα κης (ἀγίκανος — χαμένος)

9) Ψωροφάνταγμα ητανε & ψωργιάρης κι' ἀγλειψοσάχανος (λαίμαργος)

10) Ζβαργίστηκε δ Παλιόβλαχος ἔως τοὺς Χιονιάδες σὰν κλαπατσίγκανο (ξερχαβαλωμένο μηχάνημα).

11) Κουτρούβαλιασμαὶ ποὺ ηθελε δ Παλιόβλαχος ἀπὸ τὰ χρέκουρχα τῆς Μπάντρας!!!

Τελειώσαμε...

Ο ἀναγγώστης θὰ ἀντελήφθηκε πιστεύομε διὰ γυμνοῦ δφθαλμοῦ τὴν δλικήν ἔκλειψιν τοῦ Ἀλβανο—Κουτσουβλάχικου Γλωσσαρίου, στὴν ἀναπροσφώνησιν πρὸς τὸν Πουκεβίλ.

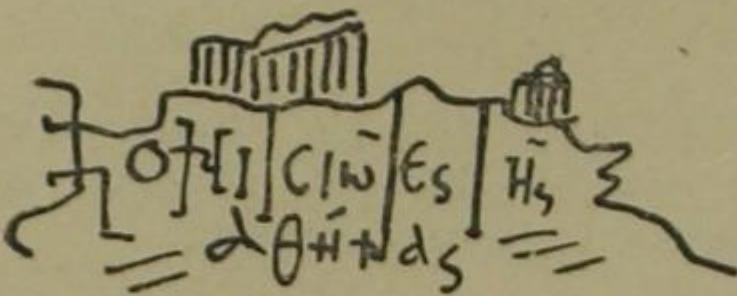
Αὐτὰ εἶναι ἀγαπητέ μας Ἡπειρολάτρα Μπόγκα, τὰ μολοήματα ποὺ λένε οἱ Μπάμπες μας στὴν Ἐπαρχία Κονίτσης, κι' δ Παληόβλαχος ἔγινε ἔνα μολόημα γιὰ νὰ μολογιέται.

Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἀκάματον δραστηριότητά Σας καὶ τὸν ζηλευτὸν γλωσσικὸν οἰστρον Σας ποὺ σὰν πηγὴ ζωογόνος ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν ψυχὴ Σας καὶ εὔχεται τὴν ἀσθεστὸν λυχνίαν τῆς ἀγάπης Σας πρὸς τὴν Ἡπειρόν μας.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡ δρισθεῖσα ἀπὸ τὴν σύσκεψιν τῶν Ἀδελφοτήτων τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης τῆς 17.2.1967, Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προσκαλέσῃ ἀπαντες τοὺς ἐκ τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης καταγομένους, διὰ τὴν κοινὴν συνεστίασιν τῶν Ἀδελφοτήτων τῆς Ἐπαρχίας, ἥτις λαμβάνει χώραν τὴν 22αν Ἀπριλίου 1967, ὥραν 9.30, ημέραν Σάββατον εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου «Στάνλεϋ» (Ὀδυσσέως 1).

Κατὰ τὴν συνεστίασιν θὰ ὅμιλήσῃ δ κ. Ἰωάν. Λυμπερόπουλος, μὲ θέμα: «Γενικότητες γύρω ἀπὸ τὴν Οἰκονομικὴν καὶ Πολιτιστικὴν Ἀνάπτυξη τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης». Ο μπουφές θὰ εἶναι Σὲλφ-σέρβις, τιμὴ 50 δρχ. κατ' ἄτομον.

Ἔνδεική Τάχις πατρίδα

(Τοῦ μονίμου
ἀνταποκριτοῦ
μας)

Μὲ μεγάλη ἔπιτυχίᾳ Ἐλαῖον χώραν σε συνεστιάσεις τῆς ἀδελφότητος Καστανιανιτῶν Κονίτσης τὴν 18ην Μαρτίου 1967, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Στάνλεϋ» καθὼς καὶ ἡ συνεστία σις τοῦ Συνδέσμου ΙΚονιτσιωτῶν δ «Αῶος», τὴν 24ην Μαρτίου 1967, εἰς τὸ κέντρον «Ρεγίνων».

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὴν ἀδελφότητα Καστανιανιτῶν — Κονίτσης ἔξελέγησαν

1. Διὰ τὴν Διοίκησιν: 'Ηλίας Παπαχαρίσης, πρόεδρος (έργολάβος οἰκοδομῶν) Ζήσης Χατζῆς ἀντιπρόεδρος (έργολάβος οἰκοδομῶν) Τάκης Στεργίου Γεν. Γραμματεὺς (ἐκπαιδευτικὸς), Κώστας Γκαραβέλλας ταμίας (ἴδιωτ, ὑπάλληλος), 'Άλικη Καλογήρου σύμβουλος (ἴδιωτ. ὑπάλληλος), Κώστας Δούκας σύμβουλος (ἴδιωτ. ὑπάλληλος), Κων)νος Νταρίλης (Δημόσ. ὑπάλληλος).

2. Διὰ τὴν 'Εξελεγκτικὴν 'Ἐπιτροπήν: Γιάννης 'Ορέστης (Πολ. Μηχανικός), Μπότσιος 'Απόστολος (πρόεδρος συνταξιούχων ἀρτεργατῶν), Παπανικολάου Κων)νος (ἐκπαιδευτικός).

— Εἰς σύσκεψιν τῶν ἀδελφῶν της 'Ἐπαρχίας Κονίτσης, γενομένη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Στάνλεϋ» τὴν 17.2.1967 εἰς ἣν Ἐλαῖον μέρος ἀντιπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν δ «Αῶος», τῆς ἀδελφότητος Καστανιανιτῶν Κονίτσης, τῆς ἀδελφότητος Πυρσογιανητῶν, τῆς ἀδελφότητος Γοργοποτάμου, τῆς ἀδελφότητος 'Ασημοχωρίου, καθὼς καὶ διάφοροι διλοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν χωρίων Φούρκα, Πάιδων, Μολίστης κλπ., κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν δ «Αῶος» καὶ ἐπὶ τῇ βάσει εἰσηγήσεως τοῦ κ. Προέδρου τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν, μετὰ συζήτησιν εἰς τὴν δποίαν Ελαῖον μέρος ἀπαντες οἱ παραστάντες ἀντιπρόσωποι, ἀπεφασίσθη:

α) Συνεστήθη ἐπιτροπὴ ἥτις θὰ μελετήσῃ τὴν δυνατότητα ιδρύσεως μεταξὺ τῶν συνεπαρχιωτῶν 'Ενώσεως 'Αδελφοτήτων ἢ 'Ενώσεως Συνεπαρχιωτῶν.

Μετατεθέντος καὶ ἀναχωρήσαντος κατὰ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον 1967 τοῦ κ. Βασιλείου 'Ιακωβίδου, ἡ Κόνιτσα παρέμεινε καὶ πάλιν ἄνευ εἰρηνοδίκου.

Ἄπο τῆς 15ης προσεχοῦ Μαΐου μέχρι 15ης 'Οκτωβρίου θὰ λειτουργήσῃ ἐντὸς τῆς 'Αναγνωστοπουλείου Σχολῆς καὶ τμῆμα δαστοχεινικῆς εἰς τὸ δποίον θὰ φοιτήσουν μαθηταὶ ἡλικίας 14—20 ἔτῶν, καὶ θὰ είδικευθοῦν ίδιως εἰς τὴν χρήσιν δασικῶν ἔργαλείων καὶ μηχανημάτων.

Τὴν 3.3.1967 ἐγένετο ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς Φανέλλας τοῦ Στρατιώτου Καλλιόπης Λύκα (Μάνας Στρατιώτου) Μακρῆ, Γιαννῆ, καὶ Παπαγγέλου διανομὴ δεμάτων μὲ εξδημουχισμοῦ πρός, τοὺς ἄνδρας τῶν Τ.Ε.Α. Κονίτσης, Πυρσογιανητῆς 'Αηδονοχωρίου.

Εἰς Καλλιθέαν (Γορίπτσαν) ἐπραγματοποιήθη συγκέντρωσις τῶν μελῶν τοῦ ἑκεῖ Μορφωτικοῦ Συλλόγου 'Αγροτοπαίδων, εἰς τὴν δποίαν παρέστησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς Κοινότης Δινεώς Γεωργίας 'Ιωαννίνων, καὶ Παπαδότος καὶ οἱ γεωπόνοι κ.κ. Παπαστυλόπουλος πουλος προϊστάμενος Κτηνοτροφίας. Κατηρτίσθη δὲ καὶ πρόγραμμα δραστηριοτήτων τοῦ Συλλόγου διὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Τὴν 12.3.67 εἰς τὸ γήπεδον Κονίτσης

β) Συνεστήθη ἐπιτροπὴ ἥτις θὰ προετοιμάσῃ κοινὴν συνεστίασιν τῶν Συνεπαρχιωτῶν.

γ) Η ἐνίσχυσις τοῦ περιοδικοῦ «Κόνιτσα» ὡς καὶ ἡ μελέτη ὑπὸ διμάδος ἐπαρχιωτῶν τῶν προβλημάτων τοῦ περιοδικοῦ τούτου,

Σημείωσις: 'Η γενομένη δημοσίευσις εἰς 'Ηπειρωτικὴν 'Εφημερίδα τῶν 'Αθηνῶν περὶ τῶν λάθρων δῆθεν χώραν, εἰς τὴν ὡς ἄνω συγκέντρωσιν, προφανῶς ἐγράφει ἀπὸ πρόσωπον μὴ παρευρεθὲν κατ' αὐτὴν, διότι γέμει πραγμάτων, τὰ δποῖα ούδέποτε Ελαῖον χώραν καὶ ἐν πολλοῖς δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν τὴν ἀλήθειαν. Εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σημειώσωμεν τὰ ἀνωτέρω, πρὸς ἀποκατάσσασιν τῆς ἀληθείας.

Θλαβε χώραν ποδοσφαιρική συνάντησις με ταξù «Π.νδου» Κονίτσης και «Παλλευκαδια κού» Λευκάδος, και ό αγών ̄ληξε με ίσοπα λίαν τερμάτων 1—1.

Αφίχθη και νέος είδικός γεωλόγος — υδρολόγος τοῦ 'Υπουργείου Γεωργίας, δ δ ποίος, κατόπιν, κατόπιν ἐπιτοπίου ἔξετάπεις, ἀπεφάνθη ἐπίσης δτι ύπάρχουν είς Παναγίαν Κονίτσης ἀρκετάί ἀνεκμετάλλευτοι ύπόγειοι φλένες ύδατος. Ο δε κ. Δήμαρχος μᾶς ἀνεκοίνωσεν δτι προβάς είς καταλλήλους ἐνεργεία, θὰ ἔχῃ είς τὴν διάθεσίν του δωρεάν, δτων ἐν καιρῷ χρειασθῆ, τὸ γεωτρύπανον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν.

Οι 'Αποκριές ἑορτάσθηκαν και ἔφετος σχετικῶς ἀξιόλογοι. Οι νυχτερινὲς μεταμψιέσεις μικρῶν και μεγάλων και οἱ ἐπισκέψεις τῶν μασκαράδων σὲ φιλικὰ και συγγενικὰ σπήτια ἔδωσαν και πῆραν ἀπὸ τὸ Σαββατοκύριακο τῆς 'Απόκρεω (πρώτη Κυριακὴ) μέχρι τὴν Καθαροδευτέρα. Εἴχοιμε μάλιστα και ἔνα καρναβαλικὸ ἀτύχημα. Ο μαθητῆς τῆς πρώτης Γυμνασίου Θεμιστοκλῆς Προκόπιου ἀπὸ τὸ 'Αηδονοχώρι, ἐνῶ τριγύριζε τὰ σπήτια μεταμφιεσμένος μὲ τοὺς φίλους του, γλύστρησε ἀπὸ μιὰ σκάλα, και κατρακυλών τας τραυματίστηκε ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο και ἀποκριάτικη χοροεσπερίδα. Ο 'Αθλητικός ἔσπασε τὸ δεξὶ του χερι.

Στὴν Λέσχη ἀξιωματικῶν δόθηκε ώραῖα και Μορφωτικὸς Σύλλογος «ΠΙΝΔΟΣ» ἔδωσε ἐπίσης μὲ ἔξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὶς 11.3.67 τὸν ἀποκριάτικο χορὸ του στὴν αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου «ΠΑΝΘΕΟΝ» τὴν δποίας οἱ κ.κ. ιδιοκτῆται παρεχώρησαν ἀφο: λοκερδῶς.

Τέλος τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς τὸ βράδυ, ἀνάφτηκαν οἱ πατροπαράδοτες ἀποκριάτικες φωτιὲς και στάθηκαν τριγύρω τους χορός. Τρεῖς στὴν Κάτω Κόνιτσα και κάτηκε και δ περίφημος ἔλατος μαζὶ μὲ πολλὰ κέρα στὶς Καρυές στὴν 'Απάνω Κόνιτσα δ που συγκεντρώθηκε πάρα πολὺς κόσμος οἱ κούρσες ἥτων παρκαρισμένες ἀραδιαστά. Ο είδικὸς δὲ κατασκευαστῆς (στολιστῆς) τοῦ 'Ελάτου κ. Π. Ρεντζούλης μαζὶ μὲ τὸν κ. Γ. Λούδα, τοῦ ἔβαλαν φωτιὰ ὀπὸ τὴν κορυφή και κάτηκε μὲ σχετικὴ βραδύτητα παρουσιάζοντες ἔξαιρετικὸ θέαμα.

Τὸ γλέντι ἀκράτησε ἀρκετὰ μὲ τὰ ἔγχωρια ὅργανα τοῦ κ. Μιχ. Πανουσάφου και οἱ μασκαράδες και λοιποὶ μερακλῆδες τοῦ χοροῦ ἐπέδειξαν ἐπὶ ώρες τὶς χορευτικὲς των ικανότητες διασκεδάζοντες ἐαυτοὺς και ἀλλήλους.

Αξίζει λοιπόν κάθε ἔπαινος στοὺς 'Απάνω Κονιτσιώτες οἱ δποίοι διατηροῦν ἀκόμη τὸ ώραῖο και γραφικὸ αὐτὸ ἔθιμο.

Τὴν Καθαροδευτέρα τὸ γλέντι μὲ τὰ λαϊκὰ ὅργανα συνεχίστηκε στὴ γνωστὴ ἔξοχη τοποθεσία τῆς 'Αγίας Βαρβάρας, ὅπως κάθε χρόνο, και δπου παρὰ τὸν δυνατὸ ἀνεμο ποὺ ἔπνεε και τὸ αἰσθητὸ ψύχος, συγκεντρώθηκε ἀρκετὸς κόσμος.

Αποκριάτικα γλέντια ἔγιναν δπως πληροφορηθήκαμε στὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς ἐπαρχίας μας, και μὲ ἐπιτυχία στὴν γειτονική μας Πηγή.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 11.3.67 ἐδόθη μὲ ἐπιτυχίαν είς 'Ιωαννινα είς τὸ γνωστὸν κέντρον «Καλλιθέα» τοῦ κ. Κωστῆ δ ἐτήσιος ἀπὸ κριάτικος χορός τοῦ Τμήματος τοῦ Συνδέσμου Βουρμπιανιτῶν 'Ιωαννίνων, δ ὅποιος ἐστιμείωσεν ἔξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Προαχθεὶς είς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου δ ἐκ Βουρμπιάνης τέως διοικητῆς τῶν ΤΕΑ Πυρσογιάνης κ. 'Αλέξανδρος Γ. Λώλης, ἀποστρατεύεται ὡς πληροφορούμεθα λαμβάνων σύνταξιν συντριβού.

Ἐλησμονήσαμεν είς τὸ προηγούμενον τεῦχος νὰ γράψωμεν δτι μὲ τὴν διαπλάτωσιν τῆς πρὸς 'Ι. Μητρόπολιν δδοῦ, ἀπεκόπησιζιδὸν και ἡ παρὰ τὴν οἰκίαν Παπά ίστορικὴ Λίπα (τίλιον) ἡ τόσον γνωστὴ είς τοὺς παλαιοὺς Κονιτσιώτας.

Διετέθη ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου Γεωργίας τὸ ποσὸν τῶν 190.526 δραχμῶν διὰ ἐπιδότησιν τῶν γαλακτοπαραγωγῶν διὰ ἐπιδότησιν τοῦ Συνεταιρισμοῦ Κονίτσης Α' ἔξαμπνου 1966.

Τὴν 15.3.67 δ καιρὸς μετεβλήθη είς φυχρὸν, και είς τὰ δρεινὰ τῆς ἐπαρχίας μας ἐστημείωθησαν χιονοπτώσεις ὀδμοίως και τὴν 19.3.67.

Ο διευθυντῆς τῆς Ταπητουργικῆς Σχάλης κ. Δαμιανὸς Ταστζόγλου μετὰ τῆς κυρίας του Δεσποίνης, διένειμον είς τοὺς τροφίμους τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ορφανοτροφείου Κονί

τισης τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν εἰς μνῆμην τῶν γονέων των.

Άφιχθη ἐκ Βονίτσης καὶ ἀνέλαβεν τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Ἀγρονόμος Κονίτσης κ. Ἰωάννης Ἀρνῆς.

Κινηματογραφικὸν συνεργεῖον τῆς ΥΠΙ μεραρχίας περιήλθεν διάφορα χωρία τῆς ἡ παρχίας μας καὶ ἐπρόβαλε τὸ ἔργον. «Δύο ἀγάπες δύο κόσμοι» ψυχαγωγήσαν τοὺς κατοίκους αὐτῶν,

Τὴν 23.3.67 ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν καὶ ἐπεσκέφθη διάφορα 1δρύματα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιωαννίνων, καὶ τοποτῇ ρητῆς τῆς Μητροπόλεως μας κ.κ. Σεραφείμ.

Ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας ἔορτάσθη καὶ ἐφέτος εἰς τὴν Κόνιτσαν μὲ τὴν συνήθη λαμπρότητα καὶ πατριωτικὴν ἔξαρσιν.

Ἄπὸ τῆς προτεραίας ἡ πόλις ἐστηματιοσταλίσθη, ἀνηγέρθησαν ἀψίδες, ἀνηρτήθησαν πατριωτικὰ συνθήματα καὶ θυρεοί, καὶ κατετέθησαν στέφανοι εἰς τὸ ἡρῶν τῆς ἀγορᾶς ὑπὸ τῶν Σχολείων καὶ 1δρυμάτων.

Τὴν πρωῖαν τῆς 25ης ἀντήχησαν χαρμὸνοι κωδωνουκρουσίαι καὶ πυροβολισμοὶ καὶ κατόπιν μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐψάλη εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐπίσημος Δοξαλογία εἰς τὴν δποῖαν παρέστησαν ἀπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἔξεφώνησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Γ' Δημοτικοῦ Σχαλείου κ. Χρήστος Δούσμπης.

Κατόπιν ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέησις καὶ ἐγένετο κατάθεσις στεφάνων ὑπὸ τῶν ἀρχῶν εἰς τὸ ἡρῶν τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐπηκολούθησεν παρέλασις τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων καὶ 1δρυμάτων, τῶν προσκόπων καὶ σδηγῶν, τῶν ἀνδρῶν τῶν ΤΕΑ καὶ τμημάτων τοῦ 583 τάγματος, πρὸ τῶν ἐπισήμων. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἔλαβε χώραν δεξίωσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

Τὸ ἀπόγευμα ἔχόρευσαν ἔθνικοὺς χοροὺς εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ τὴν ἐσπέραν διορμοθήτριαι τοῦ Λυκείου καὶ Γυμνασίου καθὼς γανώθη λαμπαδηφορία ὑπὸ τοῦ 583 τάγματος.

Ἐγένετο δὲ καὶ χορεστερὶς εἰς τὴν Λέσχην ἀξιωματικῶν εἰς τὴν δποῖαν παρεύρεθησαν καὶ πολλοὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν

καὶ ὄλλοι Κονιτσιώται.

ΑΦΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Άφιχθησαν ἐκ Θεσσαλονίκης δὲ κ. Βασιλ. Χ. Τσαρούχης, καὶ ὁ κ. Ζήσης Α. Τσούκαλης διὰ Βούρμπιανην.

Ἐπανέκαιμψεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Πανοσωλογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἱερόθεος Πετρίδης διόπου ἔλαβεν παρὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τὸν ἀπονεμηθέντα εἰς αὐτὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος Γεωργίου Α'.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ — ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Οἱ κ.κ. Σόλων Βλάχος, Κων. Ζῆδρος, καὶ γέρες ἀρρένων τέκνων. Οἱ δὲ κ.κ. Νικόλαος Γεώργιος Τσινασλὰν ἐγένοντο εύτυχεῖς πατασούλας, Θεόδωρος Ρέβας καὶ Παρφύριος Ιανιτανίδης θηλέων. Εύχομεθα 'νὰ τοὺς ζίσουν.

Τὴν 19.3.67 ἡ καθηγήτρια δὶς Φεβρωνία Β. Παναγιωτίδου ἐγένετο ἀνάδοχος τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τοῦ κ. Γεωργίου Δάψη χαριστασα εἰς αὐτὴν τὸ ὡραῖον ὄνομα Ἀννούλα Όμοίως τὴν 25.3.67 δὲ κ. Δημήτριος Ζδράεος ἐγένετο ἀνάδοχος τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Διον. Εύαγγέλου χαριστασα εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ παποῦ του Εύάγγελος.

ΓΑΜΟΙ — ΜΝΗΣΤΕΙΑΙ

Ἐτελέσθησαν εἰς Πειραιὰ οἱ γάμοι τοῦ κ. Σπυρίδωνος Ε, Χούσου, φοιτητοῦ Ιατρικῆς μετὰ τῆς δίδος Σταματίνας Κ. Μαστροκόλισ.

Εἰς Κόνιτσαν ἐτελέσθησαν 12.2.67 οἱ γάμοι τοῦ κ. Θεοδώρου Μουρεχίδου μετὰ τῆς δίδος Παρασκευούλας Γκόσιου ἐκ Καστανέας, τὴν 19.2.67 τοῦ κ. Χρήστου Χατζῆ μετὰ τῆς δίδος Ἀγλαΐας Γ. Δίσιου, τὴν 12.3.67 τοῦ κ. Βασιλείου Πάτση μετὰ τῆς δίδος Χάριδος ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γεωργίου Σουλή. Μάιπτα ἐκ Διστράτου καὶ εἰς Ἰωάννινα τοπούλου, ὑπαλλήλου Α.Τ.Ε. Κονίτσης, μετὰ τῆς δίδος Αἰκατερίνης Παπαδημητρίου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Ἀπεβίωσεν εἰς Ἀθήνας εἰς ἡλικίαν 70 ἔτῶν δὲ κατὰ τὴν περίοδον 1935—1941 διαελέσας διοικητὴς 'Υπαδ)σεως Χωρ)κῆς Κονίτσης Μάρκος Τρίμπος.

Τὴν 21.3.67, ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα ἡ Μαρία Ανθυμιάδου ἔτῶν 72.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Σημ. Οι έπιθυμοῦντες νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Νίκος Ἀργιάννης, Ἀσκληπιοῦ 7, τηλ. 611. 417
Νικόλ. Καζαμίας, Μπενάκη 24, τηλ. 627-725
Ἰωάν. Γ. Λυμπερόπουλος, Ἀλεξ. Σούτσου 5,
τηλ. 613-661.
Ναπολέων Μπάρκης, Ἀκαδημίας 63, 632-595
Νίκος Πύρρος, Ἐμμ. Μπενάκη 8 τηλ. 315-130
Πέτρος Φρόντζος, Λυκούργου 14, τηλ. 52-611
Ιω. Αδαμαντίδης, Γ. Σταύρου 6, τηλ. 317-669

ΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Γεώργιος Γάκης, Παθολόγος - Ρευματολόγος,
Καρνεάδου 3, τηλ. 719-746
Εύάγγελος Γεωργίου, Παθολόγος, ΚΠόλεως 55,
Συν. Παπάγου, τηλ. 651-072
Νικόλ. Γιάκας, Παθολόγος - Καρδιολόγος,
Στούρναρα 49, τηλ. 634-4706, οίκια: 651-498
Παντελῆς Γιαννούλης, Καρδιολόγος, Ε. Ἀντω-
νιάδου 1, τηλ. 815-850
Βασίλ. Γκατσόπουλος, Καρδιολόγος - Παθολό-
γος. Βορείου Ἡπείρου 114, τηλ. 841-662
Φώτιος Γουσγούνης, Παθολόγος, Σόλωνος 116,
τηλ. 616-563
Νικόλ. Γράβος, Καρδιολόγος, 28ης Ὁκτωβρίου
242, τηλ. 813-664
Ἀριστοτέλης Ζακόπουλος, Μαιευτήρ, Βασ.
Φρειδερίκης 40, Περιστέρι, τηλ. 571-612
Πλάτων Κεχαγιᾶς, Παθολόγος, Διγενῆ Ἀκρίτα
15, τηλ. 641-872
Χαρ. Κούσιος Παθολόγος, Πατρ. Ἰωακείμ 45,
τηλ 722 507
Μιχ. Μηλίγκος, Παθολόγος, Καρδιολόγος, Σκα-
λιστήρη 18, τηλ. 874-568
Φώτης Μπαρζῆς, Μαιευτήρ-Γυναικολόγος, Ὁ-
μήρου 58, Τηλ. 623.210
Ἀνδρέας Μπούζας διθαλμίατρος Σκουφᾶ 59
τηλ. 611.172
Ἰωάννης Παπαδημούλης, Παθολόγος—Ἀναι-
σθησιολόγος, Ζήνωνος 21, τηλ. 521-664
Νικόλαος Τράντας, Οφθαλμίατρος—Ὑφηγητ.,
Γ' Σεπτεμβρίου 47, τηλ. 812-717
Βασίλειος Χρήστου, Ἀκτινολόγος, Κανάρη 19,
τηλ. 611-391
Χρήστος Χρήστου, Χειρουργὸς, Λιβίνη 4 (τέρ-
μα Ἰπποκράτους), τηλ. 647-765
Τάκης Γούσιας, Ἰατρὸς—Χειρουργὸς
Βασ. Σοφίας 37, τηλ. 716-090
Ζήσης Παπαγεωργίου, Παθολόγος—Καρδιολό-
γος, Κύπρου 72, τηλ. 845-593
Κώστας Ζέρβας, Παθολόγος—Καρδιολόγος,
Ἀραχώβης 16, τηλ. 630-783

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀρ. Πύρρος,
Νικ. Πύρρος
Σερ. Φράγκος
Κωσ. Φρόντζος
Κωσ. Λαζαρίδης

δόδος Μπότσαρη
» »
» Καπλάνη
» Μπότσαρη
» 28ης Ὁκτω-
βρίου 75

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Μερόπη Ἀδαμαντίδη, Ρόδου 43, τηλ. 874-702
Εύαγ. Αλεξιάδης Δημοκρίτου 1 τηλ 613-508
Φούλα Κρέμου, Γ. Καρύτση 10. Τηλ. 229.542
Κ. Φλώρος, Χαρ. Τρικούπη 65, Τηλ. 625.177
ΠΟΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ—ΑΡΧΙ-
ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΑΘΗΝΩΝ κ.λ.π
Λέανδρος Γεροντάκης, ἀρχιτέκτων, Βασ. Σο-
φίας 133, τηλ. 662-893
Πέτρος Μπάκας, πολ. μηχανικός, Βεραντζέρου
22, τηλ. 531-428
Γεώργιος Ράγκας, Ίολ. μηχανικός, Σωκράτους
59, τηλ. 520-719
Γκόσιος Ὁρέστης, πολ. μηχανικός, Πλ. Ὁμο-
νοίας 9, τηλ. 529-637
Κωντίνος Τσίλης, πολ. μηχανικός, Ἀριστεί-
δου 10, τηλ. 234-225
Χρῆστος Φλώρος, μηχανολόγος—ήλεκτρολόγος,
Γραβιᾶς 16, τηλ. 623-449
Τεχνικὸν Γραφεῖον Δ. Τσάνου, Σωκράτους 59
τηλ. 520-719
Τεχνικὸν Γραφεῖον, Ἐπαμ. Παπαχρήστου, μη-
χανικοῦ, Χαλκοκονδύλη 36, τηλ. 533-821
Τεχνικὸν Γραφεῖον Θ. Μηλίγκου, Σωκράτους
59, τηλ. 531 729

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Ιωάννινα», Ν. Τσάκας, Βεραντζέρου 10, τηλ.
523-204
«Στάνλεϋ» Β. Ρόζος, Δ. Παγώνης καὶ Ε
Τσάνος, Ὁδυσσέως 1, τηλ. 531-780
ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑ
«Νυφικὰ διάφορα», Βεατρίκη Τσαλαμάνη, Ἀγ
Μάρκου 10, τηλ 224-486.
Βιοτεχνία Νεωτερισμῶν καὶ Εἰσαγωγαὶ (Ἐσώ-
ρουχα—Δαντέλλες—Πλεκτὰ κλπ.), Μίλτος
Ζαφείρης Ο.Ε., Ἀθηναϊδος 3, τηλ. 229-564
«Νεωτερισμοὶ» Ἀιφοὶ Ζαφείρη, Κολοκοτρώνη
34δ, τηλ. 234-070
Κορνίζες — Πίνακες, Χρῆστος Ράγκας, Βύσσης
21, τηλ. 314 264
Ραφεῖον: Φροντζός Φίλιππος, Λέκκα 3, τηλ.
236-328
Εἰσαγωγαὶ: Εἰδη Γυναικεῖα, Φλώρος Νικόλ.,
Εύαγγελιστρίας 5, τηλ 236-927
Λογιστικὰ Νίκος Βρυζώνης, Ἐπιδαύρου 21,
τηλ. 534-605
Ἐλαιοχρωματιστής: Ἀνδρέας Γκόντζος, Φω-
τομάρα 49, τηλ 917-892
Ραφεῖον Νίκος Καρρᾶς, Φειδίου 2, Τηλ. 627-193
Εύθ. Κήττας: Ἐμπορος ξυλείας ὁδὸς Δημοσθέ-
νους 69, τηλ. 529-538

ΙΑΤΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀθαν. Μανέκας, ώτορινολαρυγγολόγος
ὅδος Καραϊσκάκη
Ἀλ. Πηγαδᾶς, δοντίατρος, Γιαλί—Καφενὲ
Κων. Κίγκας, » δόδος Σαμο τὴλ
Δημ. Κήττας Παθολόγος 28 Ὁκτωβρίου 12
Τηλ. 82-52
ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
Κώστας Γέγιος : Ἐστιατόριον «Ἡ Κόνιτσα»
δόδος Καραϊσκάκη 9